CIHM
Microfiche
Series
(Monographs)

ICMH
Collection de
microfiches
(monographies)

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1999

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol → (meaning "CONTINUED"), or the symbol ▽ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

1	2	3

1	
4	

thanks

lity
ility

ilmed
n
pres-
ll
n the
s-
nted

N-
'),

be
to
e

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole ⟶ signifie "A SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

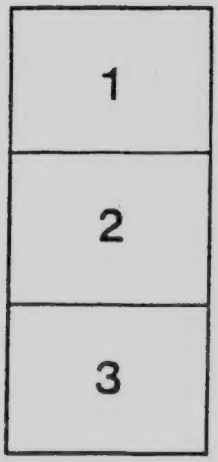

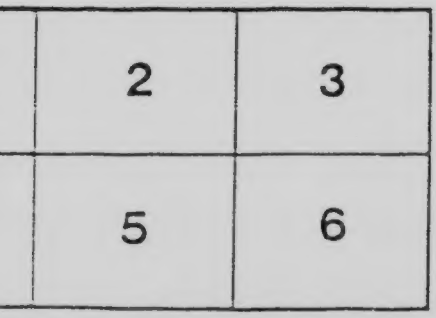

ПІСНІ
ПРО
КАНАДУ І АВСТРІЮ

зібрав
ТЕОДОР ФЕДИК

Ціна 40 цт.

ВІННІПЕГ, МАН.

1911

НАКЛАДОМ: „РУСКОЇ КНИГАРНІ"

Fedyk, T.

З „РУСКОЇ ДРУКАРНЇ Я. Н. КРЕТА" Вінніпеґ, Ман.

Передмова до третого виданя.

Вірний образ долї наших робітників за морем, представлений в піснях про Канаду і Австрію так зацікавив наших переселенців, що розкупили два перші наклади сих пісень. Великий попит за сею книжкою змусив нас видати ще оден наклад. Руска Книгарня, хотячи зробити вигоду Русинам і вдоволяючи їх просьбам відкупила від п. Т. Федика авторство сеї книжки і пускає в сьвіт своїм накладом отсе третє виданє. Нехай оно служить кождому розрадою в вільних хвилях, нехай кождий пригадує собі свою долю і недолю в нашій новій Вітчині — Канадї. Передавайте отже сю книжку з рук до рук, посилайте єї своїм братам в Старий Край, нехай і они знають Ваші гаразди та учіть ся з них як уникати злого, щоб на новій вільній земли зажити в щастю, в лїпшім гаразді, чого Вам всїм сердечно бажає

Руска Книгарня
850 Main St.
Winnipeg, Man.

Fedyk

Вязниця „Діброва"

Вязниця „Діброва"

де мучить ся наш народний герой Мирослав Січинський.

ПІСНЯ ПЕРША.

Як я з дому вибирав ся.
То було у марту.
Вся родина заплакала
З того мого жарту.

Як лишав я рідне село
Було мні тяженько;
Я пращав ся з рідпов землев,
З моєв рідпов неньков.

Будь здорова родиноньки,
Ви мої сусіди;
Не з гаразду я се роблю,
Лиш з своєї біди.

Будь здорова рідна церкво,
Мила наша мати.
Я не знаю чи ся верну
До тебе вмирати.

Пращай мені рідне село,
І ти рідний краю;
Чи поверну я до тебе
То ще сам не знаю.

Як прийшло ся в Станїславі
До кляси сїдати,
Заплакали брат і сестра
Й моя рідна мати.

Fedyk

А студенти станїславскі
Наробили крику,
Засьпівали пісень прощальну
В дорогу далеку.

Як узнав трен з Станїслава
В дорогу рушати,
То такий ми жаль зробив ся
Туй, туй ся вертати.

Але я собі помислив:
Та на божу волю,
Іду про ветьд, не верну ся,
Хотьби і в неволю.

Приїхав я до Мисловиць,
А ту небезпечно,
Бо ту перша візитирка
На очи конечно.

Заїхав я до Автверпен,
А ту вже і море,
І на шифу вже сїдати,
Наспасная доле!

А аґенти добрі люди,
Тай добре нас радять,
Від нас гроші забирають
Тай далї провадять.

Ой не оден там заплакав,
Гіркими слезами,
Бо на очи завернули
Разом з пакунками.

Як їх дали до шпиталю
На двайцять три добі,
Будуть певно памятати
І у темнім гробі.

Не було там на чім спати
Анї на чім сїсти;
А блощицї як муравлї
Взяли тїло їсти.

Ой зачали вни чекати,
Що то з того буде,
Бо такої біди певно
І в пеклї не буде.

Аж ту прийшов наш пан аґент,
Зачав говорити,
І ще взяв в нас по десятцї,
Що ту вже робити.

Обіцяв нам плисти в шіфі
З штирма коминами
Він ї певно ще не видів
З своїми дїдами.

Як ми вийшли з того пекла
До шіфи сїдати,
То доктори взяли знову
Візитирувати.

Хоть хто навіть слабий був
Того пропускали,
Бо вже досить наших грошей
Вони ся набрали.

Ой не було тої шіфи
З штирма коминами,
Але на тій нас повезли,
Що їздять волами.

Ой сїли ми на ту шифу
Тай зачали плисти;
Зараз взяло нас млоїти
І в серединї гризти.

Той корабель, тая шіфа
Дала ми ся в знаки;
Від лежаня та слабости
Болїли мя боки.

Бо як став він колисати,
Як став вивертати,
То що з'їв я там і випив,
То мусїв вертати.

Котрий в краю э безбожний,
Не знаэ молитисъ,
То най їде він на море,
В шіфі ся учити.

Переїхали ми море
І стали в Квибеку:
А ту жде на нас колїя,
Повезе далеко.

Як узяли ми їхати
До той Манїтоби,
То нас везли через гори
Аж чотири доби.

Як я їхав через море,
Потім через гори,
Будь здоровий рідний краю
Не вернусь ніколи.

Приїхали ми до тих панів,
Що по нас писали,
А вони так виглядають,
Як у нас цигане.

Питаю ся за їх добра
Та за їх маэтки,
А вони мнї показують,
Що фарми великі.

Що я на тих фармах виджу?
Ліси тай лозину,
А де-куда поорано
Будяки й хоптину.

Тутка оден із Ростерии
Написав до брата:
Ліпше стою як нап грабя,
В три поверхи хата.

Приїхав брат дивити ся
На тії поверхи,
А той собі сидить в ямі,
Накрив мервов з верхи.

Ввійшов бідний до той ями,
Не мав де і сісти.
Горить огонь серед ями,
Жінка варить їсти.

Перший поверх постіль з дітьми
А другий полиця,
А на третім лежав порох
Й набита рушниця.

Став брат руки заломивши
Ревно заплакав ся,
Що від брата рідненького
Правди не дізнав ся.

Т. Федик

ПІСНЯ ДРУГА.

В Вінніпеґу доріженька
Ковбичками бита;
Мав я перші великодні
Дуже сумні сьвята.

Як в неділю ранесенько
В дзвони задзвонили,
Засьпівали „Христос воскрес"
Церкву обходили;

А я тутка обзираюсь,
Що паски не маю,
Бо ту паску інакше печуть
Як у старім краю.

Ту Канада край богатий
Так ся називає;
Ту чи бідний чи богатий,
Біленький хліб має.

Бо не можна розріжнити
Ту паску від хліба,
Но за тоє люди ходять
Гірше в краю діда.

Я сирота гірко сплакав
І так си думаю:
А Боже мій милостивий,
Як то в старім краю

Fcr

Молодїж ся посходила,
Весело ся граэ;
А менї молодому
Серце розриваэ.

Коби море не глубоке,
Тай филї не били;
Були-б ми ся в великоднї
Сьвята посходили.

Тай коби то крильця мав я
То би я полинув,
Відвідавбим сиротина
Всью свою родину.

Ой Канадо Канадочко
Канадо небого;
Зрадила ти в Галичинї
Газду не одного.

Ой Канадо Канадочко
Яка ти зрадлива;
Не з одного господаря
Ти драба зробила.

Ой Канадо Канадочко
Тай ти Манїтобо,
Жиэ в тобі руський нарід
Як тая худоба.

Ти Миколо куме любий,
Приятелю рідний;
Не їдь, не їдь до Канади,
Бо будеш ту бідний.

Маєш поле, маєш діти
Маєш красну хату;
Най ті Пан Біг помагає
Добре ґаздувати.

Ви не вірте Ямничанам,
Що вин віден пишуть,
Бо вин гірко ту бідують
І здоровлє лишуть.

Дасть той гомеґед нещасливий,
Тра го корчувати;
Треба воли поспускати
Коріня стягати.

То ще франки, як натрафить
На якин це камінь;
Нім го з фарми поставає,
То і житє амінь:

Правда, що ту тих гомитетів
То є ще довольно;
Хто натрафить ще на добрий,
Той і жиє гойно.

Хто приїде тутка з грішми,
Возьме добру фарму,
То він біди не зазнає,
Ні робить на ґармо.

Хто приїде тутка білний,
Що цента не має,
То він тяжко напрацюєсь,
Й нічого не має.

Ой я до вас мої братя
Той верш укладаю:
Таже в нашім старім краю
Як у божім раю.

В нас Великдень такий красний
Як гай зелененький.
А в Канаді сніг і леди
Вітер студененький.

У нас сьвята великодні,
Як мак процьвитають,
А в Канаді сніги, леди
До сонця сиьють.

У нас в краю скрізь при містах
Села пробувають,
А в Канаді по триста миль
Від міста мешкають.

У нас всюди по садочках,
Пташечки сьпівають,
А в Канаді лиш комарі,
Як гадэ кусають.

Тут гадали наші люди,
Що будуть панами,
А они тут на роботу
Всї ходять з торбами.

Ой тут наші рускі люди
З фармів не вживають,
Лишень ходять по Канаді
Роботи шукають.

Ой Боже мій милостивий
Матїнко Христова.
Комарі ми стяли шию,
Як бурак червона.

Комарі ми стяли шию,
Аж ми шия спухла,
Але за то від долярів.
Аж кишеня пукла.

Ой Канадо Канадочко,
Яка ти не мила,
Бодай ти ся Канадочко
Нікому не снила.

Fcc

Ой тут в літї днї горячі
І сонїчко гріє,
На другий день мороз стисне,
Аж земля білїє.

Ой тут в літї днї горячі
А ночи студені:
Чорез тоє наші люди
Ходять заємучені.

Неодному ту стало ся
Дивне дивованє,
Як приїде до Канади
Нема панованя.

Хто приїде до Канади,
Мусить бідувати,
Як не шуфлев при роботї,
То лїси рубати.

Бо хто хоче ту в Канадї
Маєток зробити,
Котрий бідний, то він мусить
Здоровлє лишити.

Котрий з краю з роду-плоду
Роботи не знає,
Як приїде до Канади,
Роскошів зазнає.

Бо як прийде він з роботи,
Клене своїй мамі,
Що так тяжко все при сурах,
Робить в сьвіжій ямі.

Бо такому у Канаді
Дуже вірко жити,
Як не звик він працювати,
Руками робити.

Котрий легкий до роботи,
Най то памятає,
Як приїде до Канади,
Гаразду зазнає.

Т. Федик

ПІСНЯ ТРЕТА.

Ой по сьвіті блукаючи,
Видів я не мало,
Але щем не чув не видів,
Щоби так ся стало.

Було то собі весною,
Взяв ся лід топити
Та Канада з Австріяк
Взяли говорити,

О чім они розмовляли,
За наші ті люди,
Що вандрують з одной в другу,
Слухайте що буде.

Одна стала заплакана
А друга весела
З одной в другу виїзджають,
Майже усї села.

(Питаэсь Австрия Канади:)

Скажи менї моя люба.
Що то з того буде?
Що ти вабиш в свою землю
Мої добрі люди.

Спитаймо їх чому то так?
Чи їм зле у мене?
Мають землї досить своэй,
Чого хотять в мене?

Мають млини мають церкви
Й корчем не брякуэ.
А Господи милостивий,
Що їм ще хибуэ?

Прийде осінь, по роботї
Лиш жити в спокою.
Не чути більш нїчого,
Тільки за тобою.

Оден пише, що му добре,
Поле і лїс маэ,
Другий прийшов, продав поле,
Назад повертаэ.

Третий їде до Канади
Щоб бачити сьвіта
Потім пише, що в Канадї
Три місяцї лїта,

А то решта зима остра
Зморозила люди.
Не їдьте люди, не тратьте ся,
Там добра не буде.

Бо там народ мов худоба
Вже забув о Бозї,
А на поли там камінэ,
Як в нас на дорозї.

А на фармі анї церкви,
Анї млина, нї збіжа утерти,
Як далеко эсть від міста,
То можна померти.

Сидить народ мов худоба,
Під шатром, та в ямі,
А комарі їдять шкіру,
Хоть плач рідній мамі.

Правда хати у Анґліка,
Не вздриш із болота,
Але за то люди жиють,
Як за часів Лота.

Эсли жінка добра була,
Бука ся бояла,
Ту не вдариш, нема права,
Щеби насварила.

Скажи слово, жінка не так
Вже сидить в Анґліка,
А муж бідний з діточками
Плаче на публіку.

Она сидить, зї добре,
Каву попиваэ..
А за кілька там місяців
Вже й дитину маэ.

Той приїхав до Канади,
Щоби подивитись,
Лишив в краю жінку й діти,
Сим далї женитись.

Оженив ся, кохають ся
І ухом не вводить.
Тота його доглядає,
А перша приходить.

Веде з собов свої діти,
Плаче — умлїває,
Подивіть ся люди добрі
Як ту сьвіт ся мае!

Або чия жінка стара
Або не рухлива,
Він ю лишив, сидить з другов
Бо та вже не мила.

Полишім ми сеэ-теэ,
Поговорім з фармами,
Які листи до нас пишуть,
До тата до мами.

Взя си фарму сїв на гомстед,
Сорок миль від міста,
Та як приніс мішок муки,
Не знаэ де сїсти.

А чому він так бідуэ —?
Бо конний не маэ;
А спуститись на чужії,
Чи їв би — хто знаэ — !

А до краю він написав;
Штири коні маю;
Пару маю до повозу,
Паров обрабляю.

Жидовиэ в містах досить
А всї ся тримають;
Де почують наших людий
Стори отвирають.

Наситились они добре
Тутка при виборах.
Як та риба, котра жиэ
В середземних морах.

Як вибори вни почують,
Тогдї ся справляють;
Що наш нарід в нїстї знаэ
Они лїпше знають!

Як в нас в краю з виборами
Шахрайство ся робить,
Так в Канадї жидов я
Всїм тим верховодить.

То за гроші то за пиво
Вибори справляють,
Хто дасть більше, хто богатший,
Того вибирають.

Кінчу я вже про вибори,
Досить того було;
Як не правди в сьвіті
Відав і не буде!

Т. Федик

ПІСНЯ ЧЕТВЕРТА

Як лишав я край рідненький
Було мні тяженько;
Як я з него вибирав ся,
Боліло серденько.

Я пращав ся з вітчиною,
З мойов рідпов неньков,
Що ю любив як голубку
Свою милесеньку.

Пращав ся я з тяжким жалем.
З очий ляв слезою:
Що мні більше не видітись
З тяжкою бідою.

Милу свою Україну
Вже я не побачу;
Тілько собі як згадаю,
То в жалю заплачу.

І заплачу на чужині:
Де мні проживати,
Бо в чужині здаєсь будуть
Мене погребати.

Погребати мене будуть
В чужій сторононці,
В той час ніхто не дасть знати
Моїй родинонці.

В сторононьці моїй рідній
У родиннім краю
Там гаразду не зазнав я.
Лиш клопоти мав я.

Бо там тії кілюхаті
Сьвіт завоювали.
А нашого хлїбороба
Дуже зневажали.

Через тоз ми мусїли
Рідний край кидати,
Утїкати аж за море
Свободи шукати.

3

Наші Ляхи череваті
Дуже добре знають
Нашу волю і свободу
Тяжко зневажають

Вни ся радять якби могли
Ту свободу знести
А народ наш той робучий
До ярма завести.

Богдай того не бажали
Вни того не гідні,
Щоб народом так робили
Як у скарбі кіньми.

А ви брати спамятайтесь
За то своє горе
Голос хруням не давайте
Як прийдуть вибори.

Бо ті Ляхи череваті
Голоси купують
З здохлих коний для виборців
Ковбасу готують.

Через тоє ми бідуєм
Що народ не вчений.
Служить Ляхам кровопійцям
Як той віл згноблений.

Щей за тоє ми бідуєм
Що нас хрунї зводять
Через свій хрунячий розум
До біди приводять.

Вни нас Ляхам запродали
Себе і свої діти
Через таких то виборців
Ми мусим бідити!

А ви хрунї нерозумні
Більше не гуляйте
За ковбасу дриглї, пиво,
Голосу не дайте.

Через них я в старім краю
Не міг витримати,
Аж я мусів до Канади
Від них утїкати.

Я вже мушу ту бідити
Як який злочинець;
Вороженьки там думають,
Що мнї аж ту конець.

А я бідний сиротина
Хтїв би ще прожити,
Для народа потрудитись
Всїх людий любити.

За свободу і за правду
Грудьми полагаю
Моїм братям у Канадї
Всїм щастя желаю.

Пращаю вам вороженьки,
Лїпший розум майте,
А тих бідних, що лишились
Так не обдирайте.

А то колись перед Богом
Тра рахунок здати,
І ту кривду, що возьмете,
Тра колись віддати.

А хоть бисьте і звертали
То не схотять брати,
За то треба колись гірко
Відпокутувати.

Я за тоэ Бога прошу
І щиро благаю,
Шо я з вами піяками
До дїла не маю.

Прошу вас не гнївати ся
То перечитати,
Бо то була правда щира,
Я мусїв писати.

Як всміхнеть ся Прут бистрень-
(кий
До Днїпра старого,
Тодї вернем до вас брати
До краю рідного.

Ой мій милий соловію,
Чого ти сумуєш?
Яка доля моїх братів,
Чому не віщуєш?

Розкажи ми соловію,
Чи мож ся діждати,
Щоб Канада із Австрійов
Була одна мати,

Ой матінко в сьвіті славна
Ти Авсеврию гожа,
Розстели любов широко,
Глянь на нас як рожа.

Прийми діток сиротинят
Під своє серденько,
В тій Австриї — Україні
Всї люде бідненькі;

Банки ґрунта забирають,
З хатів виганяють,
Та тих ґаздів що в піяцьстві
Завши ся кохають.

Бо ті ґазди не розумні
Так ся завше мають,
Бідні жінки з діточками
З жалю умлївають.

Просіть діти татів своїх
Най їдуть в Канаду;
Я Вам щиру правду пишу
А не жадну зраду.

Бо Канада э край ситий,
Э де красно жити,
І бідному народови
Э де заробити.

Бо Канада край богатий,
Э де панувати,
Та лиш тому, котрий хоче,
Завше працювати.

Я приїхав ту без цента
У краю бим згинув
Як бим був знав про Канаду,
Давно бим покинув.

Як я їхав через море,
Потім через гори,
Будь здоровий рідний краю
Не вернусь ніколи.

От приїхав я до Селкірк
За фармов глядіти,
Щоби кутик роздобути
І хліб межи діти.

Обїхав я поза Селкірк
Тай пообзирав ся,
Було борше вандрувати,
Я за пізно взяв ся.

Бо що були добрі фарми,
То позабирали;
Бодай тоті дурисьвіти
На віки пропали.

Но за тоэ я не каюсь,
Що я ту приїхав;
Грошей досить заробляю,
Бо не калїка.

Ту зарібки э всїлякі
Які хто і зможе;
А хто лїнивий
Най ся ту не вже.

Т. Фе

ПІСНЯ ПЯТА.

3

Стоїть явір зелененький
На бік похилив ся;
Приснив ми ся сон дивнень
Тим я зажурив ся.

Приснив ми ся сон дивненький
Що я в старім краю
Сиджу з своэв родиноньков
І так розмовляэм:

Давно ми ся мій братчику
З собою виділи,
Не можу тя вже пізнати,
Такий ти змарнілий.

Та чигож ти милий брате
Так дуже змінив ся,
Чи ти гриз ся, чи слабий був,
Чи може зморив ся;

Скажи мені брате правду
Нехай я почую.
Може я тя з тої біди
Ще як виратую?

Я ти скажу брате правду
Навіть не питай ся
Ось тут стоїть моя рідня
Перше привитаю ся.

Дуже радбим брате сестро
Щи ро ся звитати
Слези очи заливають
Не мож вас пізнати.

Слези очи заливають
Слезів не вгамую,
Прийдіть д'минї брате, сест
Най вас поцілую.

Най но я вас ту пригорну
До серденька свого,
Таж ми діти одної мати
Тай тати одного.

Брате, сестро мої милі
Рожевії цьвіти.
В одного ми тата росли
Дрібненькії діти.

Не одную нічку мама
Над нами страждала,
Яка буде наша доля,
То нам те вгадала.

Не міг ніхто тоз знати
Що ся може стати:
Що мені тра йти в Канаду
А вас тут лишати.

Що мені тра йти в Канаду
Щоби панувати,
Вас лишити в Старім Краю
Щоби бідувати.

Там в Каналї добре жити
Не ма що казати.
Сто тринайцять моргів поля;
Э на чім орати!

І хулобу ту не трудно
В Каналї плекати,
Всюди трави, глянь, як море,
Мож де гуляти.

А дерево на будову
Соснове простеньке,
На паливо вибираєш,
Котре вже сухеньке.

Коли іно й цеи до лїса,
Як ся не лїнуєш
Взяти стрільбу зі собою,
Певно щось сполюєш.

Як не хочеш стрільби брати
Возьми си райфера
Не хоч курки та заяця,
То застрілиш рена.

Маєш мяса їсти любить,
Щей другим даруєш,
Продаш скіру і голову,
Щей грошей вторгуєш.

Стрілить коли тобі гаиа,
Що з'ілобись р би;
Вийдеш з хати до потока
Там її повно здиблеш.

Отже маэш все доволї,
Що душа бажаэ,
Хто хоче прожити в сьвіті,
Нап сю ди втїкаэ.

Хто дістанесь до Канади,
Добре му ту жити,
Бо тут нем дармоїдів
Щоб на них робити.

Бо Канада, то вільний край
Так ся називаэ,
Чи хто бідний, чи богатий,
Ту одну честь маэ.

А де підеш до роботи,
Добру платню маэш,
Ч іте ліжко, смачну страву
Кождий день дістаэш.

Вкем ся тілько наговорив,
Що аж утомив ся,
Хотїв собі троха сїсти,
Тай я пробудив ся.

Пробудив ся, розлив ся,
І так ся думаю;
Уложу я то до книжки,
Тай пішлю до краю.

Отже я вам милі братя
Тоз укладаю,
В тій книжці я доношу
Як я проживаю.

Яке житъ і здоровлъ
У тім вільнім краю,
Хто ті вірші прочитаъ,
То ся здогадаъ.

Яке житъ і здоровлъ
Велесь в моїм домі,
Здоровлю вас мої братя,
Всі мої знакомі.

І бажаю Вам всім разом
Много літ прожити
В щастю і добрім здоровлю,
Господа хвалити.

А хто сьому не повірить,
Най свій розум маъ,
Най продаъ свій маъток
То переконаъсь.

Як продасть там свій маэток
Поїде в Канаду.
Хто цікавий довідатись
Тому не завадить.

Ви не вірте моїм стихам,
На моэ писаниэ,
Лїпше зробіть в своїм житю
В тім переконаниэ

Бо як мудрий прочитаэ,
То ся догадаэ
Не все золото, що ся сьвітить
І що десь сіяэ.

Не оден із Вас там скаже,
На що він то пише,
Як у краю фільозоф був
Так і відтам пише.

Ой я мушу милі братя
Фільозофом стати,
Як бим сьвіта не пробував,
Не знавбим писати.

Ой пройшов я ту Канаду
Від моря до моря.
Не згаразду я то пишу
Але з свого горя.

Т. Федин

ПІСНЯ ШЕСТА.

В девятьсотнім пятім році,
Мав я досить сльозів в оці.
Плакав як виїзджав з дому,
Но не казав нич никому.

Було то собі весною;
Прощав я ся з родиною
З приятелями моїми
Серцю мому дорогими.

Попрощавши сестру, брата,
Приятелів, маму, свата,
Хоч ся серце на пів крає,
Мене біла виганяє.

Сів в колію, задумав ся,
Боже мій, на що я злав ся?
Анї щастя, анї долї
Під'дав ся Твоїй волї.

Поминаю міста, села,
Душа моя не весела.
Жінка сльози проливає
І на мене нарікає.

Рідне село, рідна хатко
Рідна стріхо, рідна матко!
З болем серця вас позбув ся
Ах Бог знає, чи верну ся.

Україноньнко любима
Яка ти мні була мила!
Чи в послїдне тя прощаю
Чи ще коли тя звитаю?

Заїхав я в нїмецький краї
Боже милий який там рай!
В ріжні чуда на дивив ся.
І на морю набідив ся.

Сїв я ще до пароходу,
А сьвіт менї кругом ходит
Анї їсти, анї пити.
Тяжко з ліжка ся звонити.

В такій білї лві недїлї
Через море ми летїли.
Не оден в сльозах купав ся
Щоби з сьвітом не розстав

А на шифі нарікають,
Одні скачуть і сьпівають
А менї ся серце крає
Жаль слези витискає.

От і біда не завадить,
Дістав я ся до Канади.
А ту чужа мова, люде,
Що зі мною тепер буде?

Заїхав я в Манітобу,
Здибав людий як худобу,
Котрі сльози проливають,
Що притулку ніт не мають.

Зачав я сї їх питати,
Деби переночувати,
Вни зачали впов дати
В нас нема ще нігде хати,

У нас хати не будують,
Гавзи ставлять тай ночують,
А хто хоче в гавзї спати
Мусить зараз винайма.

Ой прийшов я там до гавзу
Менї каже пан від разу
Сім долярів собі дати,
Цїлий місяць ночувати.

Не міг я ся торгувати,
Що заправив мусїв дати,
Щоби з жінков і дитинов
Міг безпечний нічліг мати.

Переспав ся, встав раненько
У Вінніпеґ йду живенько
На офіс ся довідати,
Деби фарму си дістати.

Злибаз ся зі мнов фармар,
Такий чорний як той лехтя
Зачав слезно повілати:
Ой не тра вам фарми знати!

Лише троха зробити
Тай при місті лот купити,
Яку буду поставити
Щоб станций не платити.

Як приїхав я із краю,
Так ми люде повілають,
Щоби фарму собі взяти,
То не буду бідувати.

А я дурний то послухав,
Узяв фарму тай поїхав.
Що на фармі ґаздувати
Треба много гроней мати:

Бо на фармі нич не зробить
Без гроней ся не доробиш

Т фа

ПІСНЯ СЕМА

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

От гадаю моя жінко,
Їхать до Канади.
Бо думаю як би лінше,
Бо нема вже ради:

Оноб й добре поїхати
Як і другі люди,
Заробити гріш, повернеш ся
І нам лише буде.

-Як зароблю много гроший,
Іван повідає,
Приплю тобі й віддаш жиду:
Він не почекає.

Як загадав так і зробив
Порадившись жінки.
Вже зібрав ся Канади
Випивши горівки.

Іде Іван до місточка
Де маэ всїдати,
До ваґона зеленого,
У сьвіт ся пускати.

Жінка також йде з Іваном,
Тай му повідаэ,
Як заробить троха грошей
Най їй присилаэ.

І обіцяв Іван жінцї
Грошей присилати,
І стали ся у ваґонї
Обоэ працати,

Засвистала вже машина
І стала рушати,
Іван поглянув на жінку
Став слези втирати,

Ой поможи милий Боже
Грошей заробити,
Повернути у рідний край
З жінкою прожити.

Як усїв він до ваґона
Був троха упив ся.
За три тижні і за два дни
В Канадї упинив ся.

До офісу в Вінніпеґу
Якось Іван дістав ся,
За доляра, що мав з дому,
В роботу вписав ся.

Робив Іван ціле літо
В ноті чола свого,
До осени пощастилось
Зложив гроші „много".

А в осени як зачала
Земля замерзати,
Став бос добрий на ґенэку
Люди квітувати.

Всї веселі, бо із грішми
В Вінніпеґу стали,
Одні пили смачне пиво
Другі в пулї грали.

Пішов Іван на станцию
Де мав зимувати,
Треба-б жінцї троха гроші
До краю післати.

Бо в роботї не мав часу.
Іван ся турбуэ,
Вона бо десь в Галичинї
Тяженько бідуэ!

Тепер піду та си куплю
Горівки фляшину,
Та запрошу товаришів
До себе в гостину.

Приніс Іван вже горівку,
Корок витягає,
Усьміхнув ся щось до фляш
Тай так си думає:

Випю трохи із пів фляшки,
Щоби ся не випити,
І закличу товаришів
Будем ся гостити.

Як похилив Іван фляшку
Лиш заклекотіло!
Та нім він із'памятав ся
В фляшці сухо стало.

Е — що се? дума Іван —
Се нічого злого!
Я працював ціле літо
Грошей маю много.

Іде Іван тротуаром
Ногами шмотаєсь,
По дорозї не далеко
З товаришами стрічаєсь.

Галов! Галов!.. брате Іване
Где то ту узяв ся?
Чи заробив много грошей?
Оден з них спитав ся.

Заробив я досить гроший.
Дам жінці до краю,
Кілько лишу на зимівлэ,
То ще сам не знаю.

Ходи Іване до готелю
Та си новогорим,
Бо при шклянці — як то кажуть:
Забудеш за горе.

Пішли они до готелю;
Коло бари стали,
А пропили по доляру
Гарно розмовляли.

Ходи, кажуть, сюда Иване
В кулї си заграэм;
Бо то гарна ся забавка,
Ми вже тоэ знаэм.

Е — що! каже Іван,
Я не знаю грати
Тож не піду, будуть другі
З мене ся сьміяти.

Ходи, ходи ти Іване
Будем тебе вчити,
Бо у краю не мени грати
Поки будеш жити.

Ну то вже ходім хиба
І лиш раз заграймо,
Потім зще вьпэм троха
Й до дому вертаймо.

І уходять до „пул руму"
Пятики у руки:
Гайда в коло поки стіл
Сміху до розпуки!

Сміху з Івана без кінця,
Бо не вміэ грати,
Що раз штуркне і дивуэсь;
Куль не мож загнати.

Як влюбив ся Иван в граню
Тай на столї тому,
Вже і вечір, вони грають
Не іде Иван до лому,

Так ся Иван до куль узяв
Лиш граэ та граэ,
Ще всї в містї твердо сплять
Іван вже чекаэ.

Коби „пул рум" отворили
Буде зараз грати!
Так грав Іван цілу зиму
Аж сором казати.

Раз на весні день погідний
Сонце огріває,
Ходив Іван сам по місті
Сумний виглядає.

Боже милий! буркнув Іван
Чо я так дармую,
Жінка в краю десь бідує
А я батярую,

Коби грошей заробити,
Поїду до краю,
Алеж біда, бо доляра
На офіс не маю.

Так ходячи нарікає
На свою глупоту,
Позичив десь доляра
Поїхав в роботу.

Погадаймо і ми братя
Як се нам здаєть ся?
А між нами таких Іванів
Чи мало знайдеть ся!

[illegible]

[illegible] Чорнобиль.

ПІСНЯ ОСЬМА.

Сумно менї сумно
Як си нагадаю,
Де моя веселість
Я стуги не знаю.

Веселости моя
Гдеж ти ся подїла;
Чи втонула в морю,
Чи в лїс полетїла?

Вітер повіває
Суха гілка впаля.
Вже моя веселість
На віки пропала.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Всі соціалісти.
Далій вже не стане
Для них хліба їсти.

Канада богата
Всіх може кормити,
Пянюгів неробів
Голодом морити.

Неоден ту тяжко
На той гріш працюэ,
Як не в кулї пустив
То в карти пріграэ.

Не дивуюсь хлопцям,
Що у кулї грають,
По що старі лисі
Столи занимають?

Fc

Эго дїд і тато
Білярда не видїв,
А він коло него
Вже аж ізнидїв.

Жінка в краю й дїти
З голоду згибають
А татуньо тутка
Собі в кулї грають.

Заганяють бідні
Качки по готели
Поки їм полїсман
Лужко не постелеть.

Ой знають вни добре
Ті лужка стелити
Пять долярів взяти
Щей добре набити!

Не добре ті гроші
Жіночцї післати,
Щоб мала за що
Дїточок убрати?

Дїточок убрати
І хлїба купити,
Щоби мала за що
В прикрім часї жити,

Татуньцьо не дбаэ
Бо коханку мае,
За жену забув вже
За дітий не знаэ.

Діти ся питають
Рідненької мами:
Коли татко вернуть
Поговорять з нами.

Цитьте діти, цитьте
Буду лист писати
За широке море
До нашого тата.

Мужу мій коханий,
Що ти там гадаэш,
Може ти в Канаді
Другу жінку маэш?

Другу жінку маэш,
Що за мнов не дбаэш,
Спімни хоть за діти,
Котрі тутки маэш.

Тато лист діставши
Тай перечитавши
Накляв своэй жінці
До пэца сховавши.

З того жалю й туску
Давси до розваги
Зібрав ся на місто
Шукати поради.

Де найборше здибле?
Там де в кулї грають,
Там пичели й смутки
Трунком заливають,

Не довгось натїшить
Тих своїх розкошей
Доти погуляэ,
Доки стане грошей.

А як вже не стане
Защо в кулї грати,
Тогди йде на офіс
Роботи шукати.

Як давму доляри
Давму ту роботу
Камінэ носити,
Висипать домгу.

Докінчитили домин
Післав го до кату.
Там камінь забив го
На маэш заплату!

Хто гроші марнуэ
То так завше маэ
За жінку і діти
Господь Бог караэ.

Котрий з вас так робить
І так само діэ,
Так з ним може бути
То най ся сполїэ.

А хто не марнуэ
І в кулї не граэ,
Бог го не опустить
Най ся сполїваэ.

Коби ті готелї
На віки пропали,
Тоби наші люди
Завше гроші мали.

Схаменїть ся люде,
Минайте облуди,
Ваш крейцар в кишени
На прикрий час буде!

Гаразду зазнають
Ваші жінка, діти,
Без кавалка хлїба
Не будуть бідити.

Fe

А ви не жонаті
Также схаменіть ся
Закім молодієьте,
Троха доробіть ся.

Колись той час прийде
Що й вам буде треба.
Каятись будете
Дивитись до неба.

Ой кінчу я тоз
А ви прочитайте
Та за мій той вершик
Завше думку майте!

Т. Федик

ПІСНЯ ДЕВЯТА.

Пишу листи пишу
Кровю і слезами,
Дармо вісти жду я
Бідна з діточками.

Вже миназ рочок
Як ти нас покинув,
Заробити хліба
В чужий край полинув.

Був шматочок поля
І корова біла,
Та твоя дорога
Все теэ нам зїла.

Я ридала тяжко
Що ідеш в чужину,
Щом позбулась легко
Нивку й худобину.

Ти мене все тїшив
Що меш гроші слати,
Що буду у скриню
Соточки ховати.

Соточки ховати
І на тебе ждати,
Як приїдеш з Канади
До своэї хати.

Вже минаэ рочок,
Нї тебе, нї гроший.
Деж ти там задїв ся
Мужу мій хороший?

Може там в Канадї
Другу жінку маэш?
Що за свою рідну
Навіть не згадаэш?

Fec

Може там в Канаді
Самі рожі, цьвіти,
Що тобі не мили
Твої ріднї діти?

Мусу мій Іване,
Щоб ти вийшов лихо
І нещастє наше,
Не сидівбись тихо.

Хліба вже не маєм
Ні зацо купити,
В хаті діти мерзнуть
Нема чим палити.

В корниму вжем занесла
В застав сердачину,
Пришли нам хоть слово,
Бо з дітьми загину,

Діти ся кланяють
І благають тата,
Пришліть нам татуню
Гроників на сьвята.

Своїми руками
Лист сей залїпила
І сама на почту
Се письмо носила.

Дала лист сумненький
Почтареви в руки
І здавалось щезли
З серця люті муки.

Не минув ще місяць,
Як в неділю з рана
Лист прийшов з Канади.
Повно від Івана.

Чуйте гей діти,
є письмо від тата.
І з дітьми побігла
До сусіда Гната.

Гнат письмо з Канади
Пильно оглядає
І слово за словом
Голосно читає:

Не пишіть вже листів
І не нарікайте
За душу Івана
Панотцеви дайте.

Ваш Іван вже девять
Місяців у гробі,
Глина го забила
В Клінтон, Манітобі.

Fec

Заридала жінка,
Заплищали діти,
На землю звалились
Як скошені цьвіти.

Тепер ся зістали
Бідні сиротята,
Стратили на віки
Рідненького тата.

Дмитро Макогон.

•

ПІСНЯ ДЕСЯТА.

Послухайте люди добрі
Що народу пропадає
У тім милім вільнім краю
При роботах погибає.

Сема з рана витрубіла,
Всї майнери враз пустились
Йдуть під землю, серця вянут
Бо не знають, чи ся вернуть.

Вчера вбило аж трох разом.
Може нинї всї поляжем?
Вітру мало, ґаз снуэть ся
Стовпи слабі, стіл валить ся.

Милосердна Божа Мати
Позволь ще сьвіт оглядати
Не йдем красти, лиш робити
В темні нори аби жити.

Під землею темно й глухо;
Тілько майнер бэ обухом
Стіл за слабий, тре підперти
Бо що хвиля грозить смертев.

Вхопив бігу і бігуэ.
Вуголь тріщить і моцуэсь,
Сьвітто мляве, аж ся нудить.
В пеклї більший страх не буде.

Наладував візків вісїм.
А страх бачить він ся тішить,
З чола тече, бють ся в груди.
Та на нейду сотка буде.

Сїв на вуглю задумав ся,
Боже, Боже, дем загнав ся,
Жену й дїти в краю маю
А сам сиджу під землею.

Fc

Одні живуть наче в раю,
Другі тілько пють, гуляють,
Яж у земли все працюю,
Кровю, потом всїх годую.

Треті живуть у покоях
Та банкети собі строять.
Э що їсти, э що пити,
І з нас дальше скіру дерти.

Чи то може Божа воля?
Чи плаксива наша доля?
Нероби лиш пють, гуляють
А нас маини доїдають.

Як не стане тих долярів,
Не тре в сьвітї більшої кари
Гріхів ніяк не позбудеш,
Ще й по смерти в пеклї будеш.

Долярчику цьвітку пишний
Чи тя створив Бог Всевишний?
Може бути, эсли правда,
Бо де доляр й Божа правда.

Де эсть в сьвітї така сила,
Щоб доляри побідила.
Чи на війнї, чи в спокою,
Все долярчик йде горою.

Думав майнер такі мрії
Сине Божий, що ся діэ?
Стіл валить ся, вже по тобі
Тай в підземнім зістав гробі.

Відкопали й поховали
Товариші, так думали;
Шукав в земли він доляри
І так гинуть всї майнери.

Дуже много так буваэ
Бідний народ погибаэ.
Тут за щастэм він загнав ся
Потім з сьвітом попращав ся.

Сусїд.

ПІСНЯ ОДИНАЙЦЯТА.

Як я собі погадаю
І думку думаю,
Що мій милий десь поїхав
До чужого краю.

Fed

Думки мої, мисли мої
Горе мені з вами
Не оден день, не одну ніч
Плачу я над вами.

Ой поїхав мій Микольцьо
В чужину за море,
Полишив мя з діточками
На нещасне горе.

Полишив мя з діточками
Тай ще й молодую,
Щоб я собі висушила
Головоньку свою.

Ти Микольцю там сумуєш,
А я тутки плачу,
Що я тебе мій Микольцю
Довший час не бачу.

Таж на сьвіті кожда птичка
Пари ся тримає,
А нас таких молоденьких
Нужда розлучає:

Ох, як тяжко каменьови
Під воду плинути,
А ще тяжше мені самій
Без милого бути.

Понад гору високую
Летіла голубка,
Мій Микольцьо десь за морем,
А я бідна тутка.

Моэ серце, як голубка
День і ніч сумуэ,
Що без пари і не в гнїздї,
І лебудь почуэ.

Бути може, що Микольцьо
Без кутка, без хати
Де він голову приклонить
Не знати, не знати.

Хоч як тяжко моэ серце
Сумуэ і плаче,
Бо чужий як не спитаэ
Не чуэ не бачить.

Чужі люди не спитають,
А нащож питати,
Нехай плаче спротина,
Най собі вік тратить.

Плаче серце, плачуть очи,
Поки не заснули,
Жалібнїйше, голоснїйше,
Щоб вітри почули,

Fcc

Щоб занесли буйнесенькі
Ген за синє море,
Щоб там мому Микольцеви
Розважили горе.

Серце моэ камінне,
З каміня твердого,
Чом мені ся не розпукнеш
З жалю великого.

Коби звідавсь мій Микольцьо
Хоть листом до мене,
Спала-б може туга з серця,
Горю лекше стане.

Закувала зазуленька
На ямницкім мості:
Приїдь, приїдь мій Микольцю
Хоть до мене в гості.

Бо Дмитруньо і Параньки
Все мене питають,
Коли тато наш поверне
Із чужого краю?

Ви татунцю наші милі
Щосьте так сумненькі
За рік за два повернетесь,
Ви ще молоденькі.

Будем жити в купці смирно
І Бога хвалити,
Щоби поміг Всемогучий
Многих літ прожити.

Я до тебе промовляю
За широке море
Ти не знаєш мого смутку
Анї моє горе.

Не оден день я сумую,
Не оден я плачу,
Що я тебе з ї Микольцю,
Так довго не бачу.

Петро Щерба.

ПІСНЬ ДВАНАЙЦЯТА.

Ой бідному в краю жити
То тяженьке горе,
Мусить ся він вибирати,
По щастє за море.

Старий краю, старий краю,
Треба тя лишати,
Треба іти в сьвіт за море
І щастя шукати.

Fed

Старий краю мій рідненький
Треба тя лишити,
Через панів Гайдамаків
Не ма що робити.

Бо там пани Гайдамаки
Сьвіт завоювали
А бідного хлібороба
Дуже зневажали.

Бо ті пани Гайдамаки
Голоси купують
На не правду голосують
Мужиків мордують.

А наш цісар сидить в бурґу,
Тай думку думає,
Через що то, всьой наш нарід
З краю виїзджає.

Виїзджають они з краю,
Не ма що робити,
Бо не ма де дві три шустки
На сіль заробити.

Та як прийшов час в д'їзду,
Тай тота година
Прийшла мене виправляти
Вся моя родина.

Як зійшли ся сестри, братя
Прийшов отець, мати,
Заломили білі руки,
Тай стали плакати.

Не плач, не плач моя матко
Я дам тобі знати,
Як поїду до Канади,
Буду лист писати.

Тай як сїли до вагона
Та двері заперли,
Будь здорова Родиноньки,
Бо вже я на верну.

Будь здорова родиноньки
І ти церков мати.
Господь знаэ, чи ся верну
До тебе вмирати,

Як взяв я рідні села
І свій край минати,
Взяли мене дрібні сльози
Дуже заливати.

Приїхав я до Канади,
Став думку думати,
Листок пишу до родини
До рідної мати.

Fedi

Треба менї написати
Про кожду уставу,
Бо в Канадї землї много,
Людий дуже мало.

Бо в Канадї інжинэри
Землю парцелюють;
Хто приїде до Канади
То фарми дарують.

Як їхав я до Канади,
Мав я гроший много,
Як приїхав до Канади
Не стало нїчого.

Ой Канадо, Канадочко
Яка ти здрадлива, —
Не одногось чоловіка
З жінков розлучила.

Розлучилась мене з жінков,
Всипротилась дїти
А я пішов до Канади
Гаразду глядїти.

Ой ходжу я по Канадї
Тай милї рахую
Де мня нічка захопила
Там переночую.

Ой Канадо, Каналочко
Яков ти сумненьков
Моя жінка в краю плаче
З дитинов маленьков.

Ой узяв я лист писати
Про тоту Канаду
Щоб аґентів не слухали
Не ї на зраду.

Бо аґенти з того жиють
То мусять писати,
Щоби мали за що пити
І в карти заграти.

Послухайте люде добрі
Ви чесна громадо
Отворив ся край заморский
Свобідня Канада,

Послухайте люде добрі
Що буду писати,
Не марнуйте свою працю,
Тримайте ся хати;

Не слухайте тих шахраїв.
Що Канаду знають.
Бо вни уже на серденьку
Сумлїня не мають.

Fed

Ой пішов я у роботу,
Я робити знаю,
Пішов би я по заплату
Спитати не знаю.

Пішов би я по заплату
Під анґельску хату,
Анґлічка дасть кулю в груди
На маэш заплату.

Поховали Христянина
Як в нас худобину
Тай пустили лист сумненький
Жінці на Вкраїну.

Не гадайте милі братя,
Що я ту пануючи;
Мороз тисне сорок ґрадів,
Я в ґарі начую.

Не гадайте милі братя
Що я тутки паном,
Упав сніжок по коліна
Я ся вкрив кафтаном.

Не завидуй милий брате
На мої доляри,
Кобись видів мої руки
Мозолї кроваві.

Ой не дають милі братя
Тутки гроший чвертев,
Бо де пійду до роботи
Всюди грозить смертев.

Ой кінчу я те писаню
А ви не сумуйте,
Як хочете заробити
То сюда вандруйте.

Т. Федик.

ПІСНЯ ТРИНАЙЦЯТА.

Ой родичі мої милі!
Що мишлю робити,
Хочу іти до Канади
А вас полишити.

Я Вас лишу в старім краю
Сам іду в Канаду,
Там зароблю троха гроший
А може пропаду.

Ой пішов я до старости
Часа вибирати
Моя жінка молоденька
Взяла жалувати.

Fed

Не їдь ти мій чоловіче,
Будеш бідувати.
Як поїдеш до Канади
Будеш жалувати.

Ой вело ся то до року
Йти й не йти гадаю
Аж прийшло ся вже до то
Що ся вибираю.

Вибираюсь я сумненький
В далеку дорогу.
Ой зійшла ся вся родина
До мозго дому.

Попрощав ся я з родинов
Тай сиджу на возї
Обілляли мене з жалю
Дрібненькії сльози,

Виїхав я поза село,
Низенько вклонив ся,
Прощай менї громадонько
Можем з ким сварив ся,

І ти прощай родиноньо
І родичі милі
Бо така вже воля Божа
Розійдем ся нинї.

Прощай мені моє село
І ти церков мати
Господь знає чи я верну
До тебе вмирати.

Приїхав я до стациї
Білєт куповати
Обляли мя дрібні слези,
Щом не міг стояти.

Приїхав я до Антверпен
Вечером в неділю
Як побачив тото море,
Казав що зімлію.

У середу по сніданку
В девятій годині
Посідали ми на шіфу
В самій середині.

Шіф-капітан дав коменду
Що вже відїжджає
Будь здорова Галичино
Тай ти старий краю.

Ой жаль мені на серденьку,
Що ся віддаляю.
Лишив жінку молоденьку
З жалю аж вмираю.

Fec

Серед моря широкого
Взяло колисати,
Ой хто з'їв що або випив
То мусів вертати.

Приїхав я до Канади
На годину пяту
Казали нам позлазити,
Тай до еміґранту.

Ой ходжу я по Канаді
Та не з гаразлочку,
Прошу Бога щоб допоміг.
Прийти до ломочку,

Маю жінку, маю діти
А я їх не бачу
Погадаю за їх житє
Гіренько заплачу.

Ту на фармі добре жиють
Помежи лїсами,
Як хоче йти на роботу
Сто миль Остроґами.

Взяв си хлїба у торбину
Та став вандрувати:
Пішов же він по Канаді
Роботи шукати.

Ой з'їв же він весь той запас,
Вже більше не маэ;
Приклякаэ на коліна
Ягідок збираэ.

Найшов він же ту роботу
Тай взяв їй робити,
Дають тачки, нову шуфлю,
Каміне возити.

Ой возить він то каміна,
Чогось гірко плаче,
Бо він свої Українн
Зараз не побачить.

Ой так наш ту руский нарід
Гіренько біду э.
Лишить в буді жінку, діти,
Сам пішки вандруэ.

Ой вандруэ по Канаді,
Роботи шукаэ,
А ту жінка з діточками
З голоду згибаэ.

Як заробив, купив хліба,
Хтів до них прибути,
Не застав вже жінку з дітьми
Лиш гнилії трупи.

Т. Федик

Fed

ПІСНЯ ЧОТИРНАЙЦЯТА

Приїхав я до Канади,
Щоб що заробити,
Щоби свою лиху долю
Троха поліпшити.

Роблю собі тай думаю:
Зле настало жити,
Не лиш в краю бо в Канаді
Тра тяжко робити.

Тамка Ляхи в старім краю
На нас уїдали,
Аж поки нас нещасливих
Сюда не загнали.

А тут роби як чорний віл
Від ночи до ночи,
Як не зможеш, дасть бас тайм
Тай йди куди хочеш.

Куди йти, що робити,
Старенькій не знаэ.
Лиш заплаче жалісненько,
Аж серце вмліваэ.

Чого плаче, мож вгадати;
Поки була сила
Робило ся, а не стало
Пропав як билина.

Капіталїст не питаэ,
Що він стратив силу,
Бо він маэ за то гроші
І забаву милу.

Жиэ собі у роскошах
Аж ся розпираэ,
А робітник зпрацьований
З нужди умираэ.

От таке то робітники
Товариші милі
З нами роблять кати люті,
Прокляті, влїзливі.

А ми тілько зітхаэмо
Та просимо Бога,
Щоб покарав противників
З високого трона.

Та Бог добрий не караэ
Так скоро нікого.
Лиш даэ час до поправи
І думаня много.

Fec

Вчи ся, каже, чоловіче
Я дав тобі тоэ,
Що кождому належить ся,
Се діло сьвятоэ.

Щобись жив у згоді з другим,
Мав здорові очи,
Абись бачив де э правда,
Котру то морочать.

Ми читаймо добрі книжки
І добрі ґазети,
То прийдемо до просьвіти
До красної мети.

І настане колись лучше
Пролэтарям жити,
Як зможемо свої сили
До купи злучити.

Тогді спласнуть всякі хроби,
Котрі нас точили
А ми братя будем собі
Мов раю жили

Лише братя эднайте ся
Хоть ми на чужині.
Як нас буде більша купка
То ми не загинем.

Тримаймо ся, і [illegible]аймо ся
Всї станьмо ска[illegible]о;
Колись сонце засіяє
Над нашов бідою.

Гляне сонце у віконце
І нам лекше буде,
Отворять ся і тим очи,
Що мають полуди.

Ой тогдї нам милї братя
Може лекше буде,
Як просьвіта засияє
І щезне полуда,

Тогдї братя проженемо
Темноту блукати,
Як просьвіта завитає
Коло кождої хати.

Д. Раґовский.

ПІСНЬ ПЯТНАЦЯТА.

Приїхав я до Канади
Вже три літа тому;
Та знав же я всї порядки
Те по краєвому.

Fea

Віють вітри, шумлять лїсом
Як филев по мори;
Я в роботу ся збираю
Пішов до комори.

Ой пішов я до комори
Беру торбу з хлїбом
Заплакав я аж спід серця,
Що ся роблю дїдом.

В старім краю то лиш дїди
З торбами ходили,
А в Канадї еміґранти
Так ся доробили.

Не гадайте люде добрі
Бо я правду пишу,
Хоть в Канадї торбу ношу
Але ся тим тїшу.

Бо в Канадї мнї не сором
Що я торбу ношу,
Бо як піду до роботи
Срібло — злото ношу.

В старім краю я так знаю,
Щоб брав штири торбі
То як піду до роботи
Бють Ляхи по морді.

А в Канаді того нема.
Щоб ся збиткували,
Чи робітник, чи богатир
Враз за стіл сідали.

Записав ся я на офіс
І дав ім доляра,
Сів я на трен тай поїхав
До жнив до фармера.

А то фармер був богатий
Вже мав штири фармі,
Десять коней, двайцять коров
І всї були гарні.

Приїхав я на подвіре.
Виходить та пані
І від разу мене кличе:
Ходи на снїданэ.

Ой іду я там до гавзу
Не сьміло вступаю
Разом з ними я при столї
Снїданэ дістаю.

Поснїдав я дуже красно
І пішов на поле
Зносив же я по два снопи
До штуків поволи.

Fec

Робив я так у фармара
Два місяці з повна
Заробив я сто долярів
Мав їсти доволько.

Заробив я сто долярів
Тра ся сквітувати.
І іду я до офісу
Собі фарму брати.

Тай пішов я до офісу
Зачав я казати:
Піду я до тої Гімл
Собі фарму брати.

Тай прийшов я до тої Гімли
Став я ся дивити
А тут вероди ліси — болоти
Голї перебрити.

Ой Боже мій милостивий,
Як же тутки жити?
Коли ліси і камінь
Як голен робити!

Як ми собі фарму взяли
Став люд д' нам ходити
З Вінніпеґу так далеко
Бо там ніяк жити.

Ой стали вни розглядати
Я зачав казати:
Нічо иньше тілько треба
Вам фирму узяти.

Три літа вже тому
Як ми фарму взяли
І ми на тій фармі
Біли не зазнали.

Вісім штук худоби
Ми собі набули,
Ліс і землю маєм
І біди не знаєм.

Г. Федик.

ПІСНЯ ШІСНАЙЦЯТА

А хто хоче гроші мати
Богачем зістати,
То най йде він до майни,
Углэ біґувати.

Дадуть йому штучну лямпу
Читають розкази,
Не збий каже, - тої лямпи
Бо запалити ґази

Fe

Тепер можеш йти під землю
Там будеш робити,
Добре мусиш уважати
Бись не був забитий

Добре мусиш уважати
Добре приглядати,
Тріщить камінь над тобою
Хутко утікати.

Не вільно там анї сїсти
Анї лягти спати
То мусиш спрятно, хутко,
Тяжко працювати.

По під землю ти там ходиш
Яких штири милї.
Обмазиш ся, обкуриш ся.
Що тї сьвіт не милий.

Як би тая лямпка трісла
Гази запалились,
Всї би чисто погоріли
Або полунились.

Нема і там дня такого,
Щоби що не сталось;
Тому побив вуголь плечі
Того поламало.

Часто густо так трафляєсь,
Що у пленязї темнїм,
Урвесь уголь — живцем згинеш
У гробі підземнім.

Ой богато наших людей
За грішми шукають,
Ой багато наших людей
В майнах пропадають.

Кому щастє усміхне ся
Може заробити.
Може мати ладний ґрейцар,
Легко собі жити.

Хто шануэ, не марнуэ,
Вога в серцю маэ,
Зложить собі грошенята,
До краю втікаэ.

А хто любить завше пити,
Вога зневажати,
Той най робить і зі сто лїт
Нич не буде мати.

Д. Кібзуй

Fc

ПІСНЯ СІМНАЙЦЯТА

Ой ти вітре буйнесенький,
Повій на Вкраїну,
Повій мені буйнесенький
На мою родину.

До рідного мого села
І рідну хатину,
Привитай там отця, маму,
Всю мою родину.

Розкажи їм мою тугу
За родимим краєм,
За тов милов Українов,
За тим щастєм, раєм.

Як розкажеш мою тугу,
Верни ся до мене,
Ой верни ся буйнесенький
Назад з України.

Бо не ма там звідки жити
Нашим бідним людям,
Поверни ся до Канади,
Тай ту жити будем.

Було колись і там добре,
Була своя слава,
Тепер біда там тяженька
На Вкраїні стала.

Зруйнували ю Татари,
А Ляхи ще гірше
Нема куди Україні
Жити тепер лише.

Тож повернись буйнесенький,
Будем і ту жити,
Будем милу Україну
На віки любити.

Смертию за ню поляжем,
Будем ю любити,
На сій вільній Україні,
Доки будем жити.

Збираймо ся братя милі,
Будуймо Вкраїну,
Як буде нас таких много,
То вже незагине.

Не загине Україна,
Наша рідна мати,
Лише треба ю любити,
Славов добувати.

Т. Федик.

Fc

ПІСНЯ ВІСІМНАЙЦЯТА.

Збирав ся я до Канади,
У вісніс діяло,
Як родину полишив я
Серце умлівало.

А о третій вже годині,
Фіра заїзджає,
Мене моя родиноньки
Сумно виправляє.

Вийшла моя вся родина
І рідная мати,
Чи буду тя мій синочку,
Більше оглядати?

Не будеш мя моя мамко
Більше оглядати,
Бо не знаю, чи ся верну
До рідної хати.

Рідну маму я покинув,
Тай рідного тата,
Сам поїхав до Канади
За щастєм шукати.

Яка мені милі братя
Була біда в краю,
Та чого я тут приїхав
До чужого краю.

Ходжу, блуджу по Канаді,
За щастэм шукаю,
Нема щастя у Канаді,
Як у рідним краю.

Вернувбим ся як найскорше
До рідного краю,
Но ся бою перевезти
Без ту калабаню.

Волів би я в сухім льонді
Кульку в лоб дістати,
Ніж на шифі Карельеберґа,
Паландзу сїдати.

Тая шифа та Паландза
Добре возить люди,
Ой за місяць і за два дні
В Галїфаке прибуде.

Бо на шифі на Паландзї
Добре їсти даэ,
То, що бідний хлоп у краю
Псови викидаэ.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

ANSI and ISO TEST CHART No 2

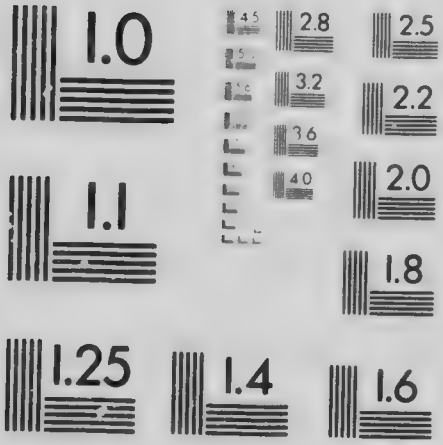

APPLIED IMAGE Inc
1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

Із Гамбурґа до Галїфаке
Не можна видїти,
Бо всі люди аж з голоду
Не могли ходити.

А хто мав ще якиї ґрейцар
Купив помаранче,
Бо на шифі, ще зі всего,
Оно э найтаньше.

Ту найтаньшу помараньчу
Мусїв хлоп купити,
Бо тим одним помаранчем
Мусїв ся живити.

Не міг я ся помаранчем
Більше виживити,
Мусїв я си одно яйце
Грубо заплатити.

Кухарови шклянку пива
Бо не хтїв зварити.
Як зварив го, то зачавэм
Эго теребити.

Хоч не радо, алем мусїв
В море викинути,
Приходилось із голоду
На шифі згинути.

Дай ми Боже, милї братя,
До краю вертати,
Но не треба на Паландзу
Вже більше сїдати.

Бо на шіфі на Паладзї
Добрі капітани,
Хто ся їсти вноминав
Хтїв дати кайдани.

Оден жидок вноминав ся
З роспіского краю,
Щому за те хтїв зробити,
Того сам не знаю.

Бо злапав эго за руки
Тай го хотїв брати
Аж на той час усї люди
Зачали кричати.

Пан капітан поглядав
На жида на люди,
Зараз собі щось подумав,
Що не добре буде.

Стережіть ся милї
Нечистого бурґу
Не дайте ся ошукати
Жідови в Гамбурґу.

Намалював він нам шифу
З штирма комина́ми
Він такої сам не видів
Своїми дідами.

Як приїхав у Галіфакс
Вся людь позлазила
І всї разом ся молили
Щоб ся затопила.

Ой Канадо Канадочко
Яка ти э мила.
Не одного ти богача
Тутка одурила.

В дома жінка, діти плачуть
Що не мають хліба
А чоловік у Канадї
Ходить гірш від діда.

Приїхав я до Канади
Сумно менї жити,
Бо нї хати, нї родини
Нї з ким говорити.

Приїхав я до Канади
Без жадної причини,
Опустив я рідне село
Всю свою родину.

Ой родино родинонько
Яка ти мні мила
Що без тебе у Канаді
Нещасна година.

Як бись була родинонько
Зі мнов приїхала
То бись була родинонько
Тутка заплакала.

Я в чужині загибаю
По чужині блуджу,
За своэю родиною
Білим сьвітом нуджу.

Тут чужая сторононька
Тай люде чужії,
Не пристануть до серденька
Хоч і не лихії.

Най би які лобрі були
Все не свої рідні,
Я чужая чужиниця
Між ними я бідний.

Ой по місті Віннїпеґу
Сумний походжаю
І з чужини до родини
Гадки посилаю.

Ох милая родинонько
Чи мене згадаєш,
Домовая сторононько
Як же ти ся маєш.

Всюди люде куночками
А я сиротою,
Всюди люде з іграшками
А я зі слезою.

Веселїть ся чужі люде
Ой бо менї годї
Менї втїхи вже не буде
Аж у своїм родї.

Журба мене гризе нинї
Журба гризла вчора,
Ой хто не був на чужинї
Той не знає горя.

Україно моя мила
Жаль ми за тобою,
Там родичі мої рідні
Женя з дитиною.

Село моє, село миле
Де я народив ся,
І з клопоту з журби туги
Аж ту опинив ся.

Ходжу, блуджу, поза море
Тяженько вздихаю,
Ой Бог знаэ чи ся верну
До свозго краю.

Ой прилети зазуленько
До мене в гостину
І принеси мені вістку
За мою родину.

Ой прилети соловію
Тутка у Канаду
Може би ти своїм співом
Дав серцю розраду.

Я годину тут співаю
А годину плачу
Відав я тя родинонько
Більше не побачу.

Коби Господь ми допоміг
Де що заробити,
До родини повернутись,
Щоби в купі жити.

Гадка гадку побиваэ
Чоловік думаэ
Що на кождім його кроці
Тутки смерть чекаэ.

Бо не оден ту в роботі
Гине пропадає
Вдова жена з діточками
В краю ся лишає.

Поліпшити свою долю
Чоловік думає,
Лишив в краю жінку, діти,
А сам загибає.

Т. Фелик.

ПІСНЯ ДЕВЯТНАЙЦЯТА.

Молодая Катерина
Стала розмисляти —
Як би мені чесною бути,
Злого не ділати:

Тії гульки і музики
Роблять біди много,
Відречу ся я від нихже
Поки житя мого!

Пощо мені мололій
Чесноту теряти;
Зелиб вмерла, що там буде,
Чиж могу я знати?

Тії сьміхи і ті жарти
Треба вже забути,
Що я нераз виробляла
Те страшно спімнути.

Вже від нині, кінец всему
Черницею стану;
Бігме, — люди анї оком
На хлопців не гляну.

Вже її наділа Катериня
Каптур на голову,
Убрала ся в чорну сукню
Тай молит ся Богу:

Великомученице патронко,
Моли ся за мною,
Бо я тяжко прогрішила,
Сама себе боюсь;

Того хлопця обсьміяла,
А сего здурила,
З тим на прохід мала пійти,
А з другим ходила....

Там за мене грішну
Хлопці ся побили;
Одні в корті посиділи
А другі платили.

Як засїли до обіду
У готели гості —
Я молодим дала мяса,
Старим жили і кости.

І скривилась Катерина
Як гріхи спімнула,
Похилила головоньку
З гризоти заснула.

Бідна сестра може хора?
Чернец Сава каже, —
Треба там її завести,
Нехай в ліжко ляже:

Най полежить, полекниэ —
Трохи відпочине....
Алеж личко як памнушок
В сестри Катерини!....

Оченята як зіроньки,
Миготять скоренько
Якжеж менї моя сестро
Влїзла ти в серденько!

Сава пукав до келїї
Сестри Катерини:
— А може вам там принести
Які медицини?

Попожу вам я лїчитись,
Щоби з ліжка встати
І за теэ я невозьму,
Жадної заплати.

Лїчив Сава Катерину
З слабости тяжкої,
А наконець повтїкали
З закону обоэ.

А ти Саво був раб Божий
Я була рабиня —
З тебе Саво эсть господар,
З мене ґосподиня.

Ми на фармі із Савою
Господарим вбоэ
Люде христять що рік одно
А мій Сава двоэ....

Тепер же я із Савою
Покутоньку маю:
Одно слабе, друге кричить,
А трете вмираэ....

Й. Д. Кравець.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТА.

Послухайте братя любі
Послухайте милі
Я вам скажу вірну правду
Але не всю нині.

Братя мої любі милі
Прошу послухайте
Не гадайте що я брешу
За правду приймайте.

Ой прийшов я раз до корчми
В неділю з раненька
Наставляє війт ми льосик
Головко бідненька.

А я эго взяв у руки
Тай став тай думаю
Що двайцятого марта
Ставити ся маю.

На девятнайцятого
Я ся вибираю,
Тато старий, мама стара
З жалю умлівають.

Ой прийшов я перед пани
Ставэм розібраний
Ту крикнули „асинтир".
Щом до войска здалий.

Довідались тато мама
Що мене віддали
Тай за мною молоденьким
Ревно заплакали.

А я хлопец молоденький
Не журю ся з того
Спустив собі файно волос
Забавляюсь много.

Спустив собі файно волос
Тай робю ся паном
Колись мундур зафасую
Тай буду жовняром.

То я з весни до осени
Нічо не робив эм,
Лише ходив сьпівав, гуляв
Людські діти бивэм.

Биймо вікна, ломім плоти
Бо ся розійдемо.
Бо ми такі молоденькі
До войска пійдемо.

Бо ми такі молоденькі
Хороші на вроду.
Вибираймо всї ворота
Покидаймо в воду.

А люде ся допитують
Коли йдуть рекрути,
Коли ся тих гайдамаків
Із села позбути.

Вже родичам докучаэ
Грызти ся зі мною,
Іди сину й не давай
Чутку за собою,

Але як то каже тато
Треба тоэ знати
Якось треба з своїм сином
Тепер попрощатись,

Злагодили мені куфер
Тай грошей ми дали
Тай за мною молоденьким
Ревно заплакали.

Посїдали ми на фіру
Їдем до колэї,
А все собі гадаэмо
Як то буде нинї.

Приїзджаэм до колэї
Не дуже ще пізно
Забираэмо білэти
Не дуже завізно.

Посїдали на колїю
Їдемо до Львова.
Лишила ся дївка твоя
Лишила ся моя.

Привели нас до касарнї
Казали нам спати.
Розглядаюсь на всї боки
Рідна-ж моя мати.

Тут на мене завірив ся
Тай вже докучає.
А все менї кождий каже
Що він мене знає.

Оден каже їхав з лїса.
В тебе ночував я
Другий каже, що в тім селї
На весїлю грав я.

А чи тямиш як ти ходив
З тою білявою.
Як ти їй зачіпав
Не давав спокою

А я бідний нич не кажу
Стало менї стидно.
А чи тямиш як ти казав
Вшистко менї эдно.

А фельфебель філїзуэ
Мундур фасувати
А я дудний питаю ся:
Куфер замикати.

А він крикнув марш по мандур
А ти сукій сину
А я бідний напудив ся
Тай усьо покинув.

Ми на горі в маґазинї
Мундур фасували
На долинї нам з куферків
Всьо позабирали.

А пан фрейтер виступаэ
Тай школу тримаэ
О зицирцї о візитах
Як то все буваэ.

А пан фрейтер помруґують
Щоб шнапс показати,
Подаруэ ще на таґвах
Раз вирокувати.

А пан капраль ще не пили
Тра ся поставити
Бо я забув що ся маю
В них замельдувати,

Встав я рано зробив ліжко
Біжу по горівку,
А пан фірер занюхали
Ідуть на протівку.

А где ходив ти рекруте
А ти сукий сину.
А я бідний напудив ся
Щом мало не знинув.

А где ходиш ти рекруте
В когось мельдував ся.
В пана фрейтра нині рано
Як я вибирав ся.

Та ти з фрейтром балакаэш
Мені не мельдуэш
Та я старший як пан фрейтер
Ти того на знаэш.

Не дивуйтесь пане фірер
Що я балакаю
Чи ви старші, чи молодші
Я того не знаю,

А пан фрайтер троха старші
Старші виглядають
Бо пан фрайтер ще до того
Більші вуса мають.

А ти дурний, ти рекруте
Тоэ мусиш знати
Хто э старший, хто молодший
По штернах пізнати.

На дивуйтесь пане фірер
Нас того не вчили.
В нас чи старі чи молоді
Штерна не носили.

Скинчилисьмо балакати.
Принестиби вудки
А я бідний вже не маю
Ні креіцаря тутки.

Пожичив бим де у кого
Коби хто хтів дати
Не жалував би я потім
І риньский віддати.

Ой служив я цісарови
Три роки в гонорі
В пятьдесятім реґіменті
В чвартім батальоні.

Дослужив ся я такого
Малом не загинув
Мусів втічи до Канади
Рідний край покинув.

Аж тепер я нагадав ся
За давні пробутки
І ось тоэ описую
В отсїй книжцї тутки.

Т. Федик.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ ПЕРША.

В нас у краю ґаздувати
То велике горе
А хто хоче грошей мати
Най їде за море.

Як приїде він за море
А потім за гори
Тут він зараз розпізнаэ
Яке тут э горе.

Хто гадає, що за морем
Грошей назбирає,
Але вперед тут за морем
Він біди зазнає.

Тут э правда досить гроший
Лиш трудно їх мати
Бо на гроші треба гірко
Тяжко працювати.

Хто дістане тут роботу
Лихая година,
Бо піт очи заливає
Що кожда хвилина.

Як дістане тую пейду
Що з нею робити,
Чи до дому эй післати
Чи собі лишити.

За ту нещасливу пейду
Тре шматэ купити
І до штору тра віддати
Довги поплатити.

Жінка з краю знов лист пише
Мужу мій хороший
Чом ти мені мужу милий
Не пришлеш що гроший.

Чи не знаэш що ту треба
На ріжні видатки
Вже забрали всї добутки
За тиї податки.

Жінка знову листок пише:
Що мужу з тобою,
Бо тут тужать твої діти
Дуже з тобою.

Діти тужать і сумують
І нераз заплачуть,
Що вни тебе мужу милий
Так довго не бачуть.

Ти покинув мене з дітьми
На божую волю
А я сиджу тай сумую
Оплакую долю.

Ти поїхав на чужину
Я те не забуду,
Колиж я тя мій миленький
Виглядати буду.

Но жури ся моя мила
На Бога надій ся
За два роки мене в дома
Напевно сподій ся.

Проси тамка пана Бога
Й я буду благати,
Щоб ми поміг у дорозї
До дому вертати.

Но зароблю на дорогу
І то що я стратив,
Тогди мишлю я до тебе
Назад ся вертати.

Бо в Канаді тому добре,
Що жінки не має,
Бо за домом ніч не тужить,
Нічого не дбає.

Як напє ся, то забуде
За рідную маму,
Тілько мислить як дістати
Яку красну даму.

Котрий лишив дома жінку
А ще молодую,
Тай до дому посилає
Цейдочку цілую.

Жінка цейду як дістане,
То ю аж цілує,
Та найперше собі купить
Спідницю новую.

І забуде, що довг має,
Що треба віддати,
Перше хоче за ті гроші
Файненько ся вбрати.

І вже собі знов замовить
Чобітки хороші,
Бо надію вона має,
Що знов прийдуть гроші.

Вна не знаэ, що муж бідний
Аж по скалах лазить.
І що йому від роботи
Аж скіра облазить.

Нераз йому крівавий піт
Очи заливаэ.
Нераз йому поза плечі
І смерть заглядаэ.

Напишу я до родини
Най той лист читаэ.
Коли той лист не говорить,
Голосу не маэ.

І з чужини до родини
Рад би я злетіти,
Щоб звитати тата, маму
І жінку і діти.

Я лиш гадку таку маю,
Но я крил не маю;
Тра шіфкарту заплатити,
Іхати до краю.

Т. Фелик.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ-ДРУГА.

Приїхав я до Канади,
Щоб що заробити,
Щоби свою лиху долю
Троха поліпшити.

А в Канаді добре бути,
Добре панувати,
Мушу їсти сам варити
І сам шмате прати.

А в Канаді добре бути,
Добре панувати,
Як зароблю троха гроше́й
Й то тра на трен дати.

Так в Канаді гроші круглі,
Як в старому краю
Тиждень ношу їх в кишени
На другий не маю.

Кождий скаже, що такого?
Певно прошиваэ,
Приїдь сюда то пізнаэш
Где ся гріш дівае.

Не ма гроше́й у кишени
Мусить бідувати,
Мусить тиждень іти пішки
Роботи шукати.

Ту в Канаді на фармах
Так народ пануэ,
Першу річ на господарство
Фузію купуэ.

Як би фузії не купив,
То би не міг жити,
Боби немав чим від себе
Звірину гонити.

Всякі злидні э на фармах,
Ще одна причина,
Як дитина му ся вродить
Пять літ не хрещена.

Нема кому охрестити,
А далеко нести
І так оно нехрещене
Мусить далї рости.

Ой на фармах добре бути,
Добре панувати,
Тра голову від комарів
В мішок завивати.

Ту вже народ привикаэ
На усякі муки,
Бо ту комарі кусають,
Як які гадюки.

Ой на фармах нашим людям
Жити не согірше
І звірини э до волї
Комарів найбільше.

Ой не раз він заспіває,
А не раз заплаче,
Бо він краю рідненького
Уже не побаче.

Правда, що ту э фармарі,
Що си жиють гойно,
Уже він так не біду э
Э всего довольно

Бо він борше ту заїхав,
Та взяв добру фарму
Хоть з разу він набідив ся,
Але не на дармо.

За то тепер він пануэ
І гроші шпаруэ,
Бо він маэ землю красну
Вже ї не корчуэ.

До такого добре піти
Гроший заробити,
Бо від ночи тра до ночи
Тяженько робити.

Робив і я фармаря,
Мушу оповісти,
Як би не тая калина
Не мав би що їсти.

Через калину баби в літі
Спідниці подерли.
Якби в зимі і не мали
З голодуб померли.

Приїхав я до фармера
Аж в зимі в гостину
Не ї в ніц що иньшого
Лиш одну калину.

Щей затоз зачав мені
Грубо рахувати,
Бо за місяць двайцять кортів
Казав нарубати.

Щей на тім ся не скінчило
Ті корти робити
Ще тра було їх ху цобу
До дня обходити.

Три місяці я так робив
Від ранка до ранка,
Нім він дістав з Вінніпеґу
Знову іміґранта.

Дав мені чек аж до банку
На десять долярів
Аж так я ся сьвітнов бідов
Відрізав фармерів.

Котрий такий эще фармар
Най то прочитає
Як дістане еміґранта
Най ся не знущає.

Бо еміґрант ту не знаэ
Як ся обходити.
Бо не знаэ где э лїпше,
Где тяжше робити.

Не гнївай ся фармарику,
Що ту так ся пише,
Ой не оден у фармарів
І здоровлэ лише.

Як возьме го до роботи
Лїси корчувати,
То він мусить як чорний віл
Тяжко працювати,

Ой кінчу я ті гаразди
Конец мого стиха.
Історію про фармарів
Кінчу вже до лиха.

Т. Федик.

ПІСНЯ ДВАЙПЯТЬ-ТРЕТА.

Згадав я край заморский
Тай став розмишляти. . . .
Та не міг я від старости
Пашпорту дістати,

Ой ходив я до старости
На тиждень три рази,
А староста питає ся;
Де йдеш сину вражий?

А я эму відказую:
Дай сьвідоцтво моэ,
Я поїду до Канади,
Бо тут у неволи. . . .

Як прийшов час відходу
І тая година. . .
Ой, сходіть ся сестри, братя,
Вся моя родина.

Ой сходіть ся сестри, братя
Сходіть ся шваґрове,
З болем серця Вас прощаю;
,,Бувайте здорові!",

Виїхав я за хрест білий
На биту дорогу.
Здоймив шапку, поклонив ся,
— Бувайте здорові!

Село моэ ріднесеньке
І ти церкво-мати,
Бо Бог знає, чи ся верну
До тебе вмирати....

Приїхав я до стациї
Щоби білэт взяти,
Облили мя дрібні сльози
Не міг і стояти.

Посходила ся родина:
Ах, як болить серце....
Пан кондуктор взяв за плече
Й замкнув мною церці...

Приїхали до Канади
Тай стали злазити,
Й тут зійшлись Канадийці
На нас ся дивити.

— Нежуріть ся добрі люди,
Кажуть, не зле жити,
Тут за морем, у Канаді,
Эсть на чім робити!

Вже не підуть Ваші діти
Паньскі воли бити....
І за шустку пани Вами
Не будуть служитись!.

Ту безкрайний степ широкий,
Ту свобода, братя!
Будьте чесні і розумні
А знайдете щастэ!...

Н. Гакман.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ-ЧЕТВЕРТА.

Мати-ж м я мати
Мати-ж моя мила,
Не дай мене за „фармера" —
Буду нещаслива!

„Фармер" лиш те й дїє,
Що оре та й сїэ,
А молотить так тяженько,
Що аж серце млїэ....

Молотить татарку,
Овес і пшеницю,
А в запалї помолотить
Й свою молодицю....

Мати мене не слухала,
За „фармера" дала
А я тропка поплакала
Й давно перестала.

„Фармер" не э вовком. —
Бачу добре нині —
Любить також й мене трошки
Попри свої свині.

А коли й молотить,
Так я потім гарно
Розпізнаю і признаю,
Що се не задармо.

Чалий.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ-ПЯТА.

Засьпіваймо си в Канаді,
Хоть робота ще не в ладі,
Щоби поля обробити,
То не будем так бідити.

Коби поля поорати
То вже будем панувати,
Тут пшениця росте гарно
Овес, ячмінь як звичайно.

Бараболї все великі,
Грушки, сливки ростуть дикі
Де лозина і трениста,
Там капусти, як решета.

Але треба корчувати,
Не треба ся лїнувати.
Що посїэш, то все буде,
Не даремні будуть труди.

Досить сїна, досить лїса,
Волового досить мяса.
Як не маэш, то пилюэш
Ще-й другого погодуэш.

Э порічки і оріхи,
ють дїти досить втїхи.
Ягід, вишень подостатком
І барабольь э з додатком.

Кукурузи не доходять
Огірки ся мало родять,
За гарбузи тре забути,
Бо мороз їм не дает бути.

Ляхів братя туть не маэм,
Тэ си пісню заспіваэм:
Щоб здобути лучшу долю
І народну мати волю.

П. С.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ-ШЕСТА.

Заїхав я у Канаду
За води, за гори,
Відай вже я не верну ся
До дому ніколи!

Ой стану я молоденький
Гіренько заплачу—
Бо я свої родиноньки
В Канаді не бачу!

Не бачу я молоденький
Бом пішов сьвітами,
Бо не міг'эм витримати
З тими ворогами.

Тут ні брата, ні сестрички,
Ні рідної мати —
Не маю я молоденький
Що кому сказати.

Нема з ким ся порадити
Тай поговорити,
А вжеп мені молодому
В самотині жити!

І тужу я в чужім краю
В день тай у ночи
Аж мені з тої туги
Запали ся очи.

Мої очи, карі,
Бистренько дивлють ся
За Вкраїну-Неньку рідну,
Все сльозеньки ллють ся.

Та як мені не плакати
Тай не голосити
Що так тяжко в нашім краю
Аж не можна жити.

Не мож жити братя милї,
Бо кождий здираэ,
Що ся стане за се дали
Ніхто не гадаэ.

Чого так друть бідолахи
Кождий ся питаэ?
Бо наш нарід за просьвіту
Нічо не гадаэ.

Тому кличу до Вас братя:
До книжки берім ся
Та покиньмо старий звичай
На людий дивім ся.

Годї вже нам у темнотї
Цїлї віки жити,
Час вже і нам бути мудрим
Та краще дивитись.

Іван Козак (радикал).

ПІСНЯ ДВАЙПЯТЬ-СЕМА

(Старий а новий край.)

Там на сході сонця
Наша вітчина
Там наш край родимий
Русь-Україна.

Там-то ми взростали
В рідної мати,
Та не судилось нам
В ній умирати.

Нещаслива доля
В сьвіт нас прогнала
Ляхівска неволя
Бодай пропала.

Де в могилах кости
Дідів, прадідів.
Там наш край родимий
Від давних віків.

Де вкраїньска пісня
Під хмари луне,
Соловій щебече.
Горлиця гуде.

Де руська дітвора
Бистро брикаэ,
Пастух на сопілці
Сумненько граэ.

Де косарі в ряди
Покоси кладуть.
Гарнії дівчата
Там серпами жнуть.

Де той жайворонок
В гору підлітаэ
Чародійним співом
Рільника витаэ.

Ой там Україна
Наша рідна мати,
Та відай у ній нам
Більше не бувати.

Ой вже не бувати
Нашими ногами
Більше не здибатись
З чорними Лэхами.

Там земля повна
Руської крови,
Яку проливають
Наші вороги.

Хотячи Україну
Зі сьвіта змести.
Галають бідняги
Польщу завести.

То „косьцюл" збудують
Бабів приманять.
„Шкапляржуф" напхають.
„Ружаньцув" учить

То у парляменті
Руські права дончуть
„Нэх жиэ Полска"
Дзюбами трескочуть.

Тому лиха доля
У сьвіт нас прогнала
В західній Канаді
Нас порозсипала.

Лиш дух український
Як жив так живе
І мов корінить ся
У новій земли.

Але в Галичині
Дорогії брятя
За тих бідних братів
Нам не забувати.

Ляхи шовіністи
Тягар накладають
Нарід український
Страшно зневажають.

Ой зневажають
Мужів пробивають
Наших братів кровцю
Піски вишивають.

Полишились вдови
І сироти бідні,
Й чогож ми дожились
В Україні рідній.

І докиж нам ждати
На лихо глядати
Лихо нас не лишить
Як будем дрімати.

Чиж не докучило
Долї виглядати
Проминули віки
Той ще не видати

Але не задовго
Вже ся час зближає
Воскресне Вкраїна
Й в славі засияє.

І від ясних лучів
Вороги погинуть
Ті, що замучили
Нашу Україну.

І. Денис.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ ОСЬМА.

Мої любі щирі братя,
Що вам написати?
Як в Канаді ми живемо
І що в нас чувати?

Тут наш нарід мало дбає
В просьвіті — науці,
Лише сварки та роздори
Все в нас э на думці!

Своэї праці не марнуймо,
Не даймо за дармо
І друг друга пошануймо,
То так буде гарно!

Тоді будем всії люди
Та щей наші діти
Полишимо ту ненавість
Горнімось до „Просьвіти"

Запехаймо пiятику,
Бо й так гарно жити,
Щоби злого не лучилось
Родинї лишити:

Всякі народи іначе
Милий брате роблять.
Дїти малї — розумні,
Бо до школи ходять

Суть вже школи, учителї,
Та в дїтей дозорця
Відси сьвітло правди вийде
Як ясність від сонця.

Тодї милі братя, сестри,
Всїм вам гаразд буде.
Посилайте дїти в школу
А будуть з них люди.

Бо та школа і наука
До житя — дорога,
Бо наукою поборем
Клятого ворога.

Не нарікай, милий брате,
Що руске нездале
За що предків Ляхи колись
Мучили — рубали.

Тут Канада — земля сільна,
В ній [illegible] лесів,
Своєї мови [illegible]
А [illegible]!

Наша [illegible] добре,
[illegible]
А [illegible] "Дніпів",
В [illegible]

[illegible] нам [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] разом [illegible],
[illegible]
Аж тоді зможем [illegible]
[illegible] розділорги!

Треба нам ту памятати
Хто ми, чиї діти,
Прийде з часом їх [illegible]
Щоби не [illegible]

Наша земля рідненька
Там Ляхам лишалась,
А нам і дітям в Канаді,
Щоб доля збілшилась.

Подаймо ся разо руки
Так як Християне
А за старі та роздори,
Най ся ту не стане!

От тепер вже мій брате
Я кінчу письмо
І бажаю всім Русинам
Газети читати.

Бо ми брате розійшлись
По степах Канади,
Через нашую часопись
Подімо ся ради.

Останьмо ся здорові
Майтесь що раз лїпше,
Колись буде нагодонька
Поговорим більше.

Гр. Бурак.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ ДЕВЯТА.

(Війна)

Коли віщують,
Що війна буде,
На заріз братимуть
Молодії люди.

Де кров тепла ллеть ся
Там страх і тревога,
Чиж та жертва мила
Для Господа Бога?

Щож ті царі роблять,
По що війни точать,
За що бэ брат брата
По степу волочать

Жебраків каліків
По війні прибуде,
Який з того хосен
Для держави буде?

Чиж Росия з війни
Що добре зробила
Одних постріляли,
Других потопила.

З того в краю бунти,
Помір та тревога,
А люди говорять,
Що кара від Бога!

Коли починають
Той танець кровавий,
Оружіэ кроплять
І по церквах правять.

Піддають охоти
Милими словами
Самі пють в палатах
І їдять з женами.

Попи нас хрестили,
Над нами читали,
Щоб ми з Богом жили,
Так нас научали.

А навпаки друга
До війни присяга
Йти людей стріляти!
Чиж то Богу слава?

Коли сильні мира
Так нас вміють вчити,
Хай самі спробують,
Чи смачно ся бити?

А ми ся поцвем
На ту їх вітвагу,
Руками повлещем,
Ще и крикнемо: „браво“.!

Я. Л. Кравець.

ПІСНЯ ТРЕЙНЯТА.
В ПАНА НА СЛУЖБІ:

[illegible] сельській
хаті,
[illegible] на
міта,
[illegible] голову, [illegible] сини
сни,
[illegible] роба
[illegible]
[illegible]
[illegible] я нетоньки хо-
чу.
Найменьше шия лемента,
Що не сказавши, голову [illegible] ни-
сни
Ласкавим зором [illegible] на ди-
тя

К [illegible] хазяйці, [illegible] ньми пон-
ращав ся.
[illegible] до [illegible] нього пора.
[illegible] на [illegible] по дві [illegible] і [illegible] приста-
нуть [illegible] троха.
З [illegible] на бу[illegible] [illegible] [illegible].
Щ[illegible] [illegible] [illegible] [

Глипцувши на нього пішла собі
далї.
Навіть не спитала чого хочеш
ти.
А вештнувшись з відтам зай-
шла знов до кухнї
І двері заперла за собою.
І знов довелось йому як і перше
Стоять на морозї з голою голо-
вою.
Нарешті відваживсь... до дверей
запукав,
Вийшла висока женщина,
Чого хочеш тутки, чо ся ту во-
лочиш!...—
Грізними словами спитала вона.
Я-би просив ласки у панї вель-
можной,
Щоб мене до пана пустили.
В мене в хатї голод великий па-
нує.
Може-би на службу прийняли.
Стала, подумала. — Чекай чоло
віче,
Бо пан по снїданю ще спить.
Потім, як виспить ся ти підеш
до него,

То може ту просьбу взглядить,
Постояв ще хвильку, аж і пан виходить
Вусатий, товстенький собі,
Взрівши добродія, неначе би Богу
Наш мужик гоп йому до ніг!
Вставай любий брате! так ся не годить
Мені мов Богу до ніг падати,
Хочу знати „брате“ чого ти прийшов,
Що доброго будеш казати.
Ох пане любенький! та де то добро
Буде ся в мужика тримати,
Воно нас не любить, геть від нас втікає
У панські двори палати.
Не кажи брате такую дурницю,
Кажи що маєш казати,
Бо за твоїм ділом не буду я довго
Тутки на морозї стояти.
Не велике діло милостивий пане,
Хочу в Вас служби просити;

Дайте ми службу, ох паноньку милий,
Буду за Вас Бога молити.
Службу дам ти „брате" і то не тяжкую,
Нічого не будеш двигати.
Вчора відійшов мій геть вартовий
То ти будеш двір вартувати.
А за працю тую я тя не випускаю
Заплачу, гарненько, як Бог приказав,

Бо не такий я є чоловік.
Щоби я ще зі слуг моїх драв.
Маєш шістку денно і ті обгризки,
Що кухарка там викидає
Мусиш знати брате, що такая служба
То дуже а дуже є вартна.
А як будеш вірно мій двір сторожити
І добре все мені пантрувати,
То колись позволю тобі в моїй хаци
Скілька патиків рубати.

Бо знаєш мій брате, що осеї зи-
ми
Паливо дуже дороге стало.
Тож сам бачиш брате лише роз-
думай
Яке дістаєш ти від мене добро.
Будь здоров Іване, а не забувай,
У пятій на варту прийди,
Тимчасом в дарунку від щирого
брата
На ось сю шістку прийми.

Ясна нічка із морозом,
Миготять зорі яскраво.
Ходить Іван по подвірю
Розглядаєсь в ліво й в право

На нім кожушок тоненький
Нема вовни лише скіра,
Мороз тисне без ваган
Але в Івана тверда віра.

Бо як на тоэ присяг
Маєва сокотити,
То вже мусить сиротисько
І в морозї робити.

Прийшла уже дванайцята,
Іван пе варту.

Все ще таки мірить кроки
В голові міркуэ:

Коби я мой хоть в житю раз
У перинах виспавсь з жінков.
Аби хоть раз скропить горло
Тов що панок пэ горівков.

Пан спить собі у перинах
І галки не маэ,
А мені від морозу
Аж дух завмираэ.

Та все таки буду ходить
Щоб знав мою віру
І за своэ щире діло
Дістану дров фіру.

Ходить Іван по подвірю
Кроками поволи
Та що хвиля усе дужше
Мерзнуть йому ноги.

Зачав Іван чимраз дужше
Наперед ступати.
Та ту все більш зачинаэ
Мороз притискати.

Вже сїв Іван коло брами
Й ноги підтягаэ

Та тим кожухом без вовни
Ноги накриває.
Та біда! кожух не гріє
Бо вовни не має.

Тимчасом вже ціле тіло
У дрощі хапає.
Нараз тепло, милесенько,
Іванови стало.

Наче-би то перинами
Щось понакривало
І снить ся му що із двора
Пана виганяють,

А всї слуги і служниці
Йому ся кланяють.
Увели го до покою
Убранє скидають

Ту в панські перини
Його уставляють.
Навкруг сьвітла ясно горять
Весело мов в раю,

От тепер я, дума Іван,
Гаразду зазнаю.
На другий день небіщика,
Зимного як лїд,

Знайшли слуги скарбова
Недалеко від воріт.
А пан дідич, так як братов,
Запряг коні гарні
І дав приказ щоби тіло
Взяти до трупарні.

Ірена Бесєдько.

О. Шепель.
Про
М. Сучинського.

Гей, Ви, брати, Українці!
Подякуйте Богу
Що наш герой Мирослав
Забив ту тварину.

Граф Потоцький, шляхтич польський

Був велика риба,
Тай приятель аби який,
Для пана і жида!..

А ти руський хлопе темний
Не мавсесь опіки.
Зато увільнив тебе від ката,
Мирослав на віки.

Вісімдесять міліонів,
То ще мало було.
Так то йому бракувало
Ще четверту кулю

Так то кожлим ся належить,
Вельможним особам,
Що не дають житя — доли
Руськимхліборобам . . .

Польска шляхта як за „krulów"
Верх до всього має,
Та з білного хлопа сему
Шкіру іздоймає

Слава тобі Мирославе,
За твій гарний вчинок!
Що не боявсь положити,
Житя в поглинок.

Нам то, братя Українці,
Легко все списати,
Але тяжко Січиньскому,
В вязници чекати.

Тому, братя, Українці,
Помолім ся Богу
Щоби пана Січиньського
Впустили на волю.

Граф Потоцкий не варта був
Січинського роду,
І гріх за се, щоб карали
Так славну особу.

Ой ви Ляхи — шкіро-лупи!
Із пітирма ногами,
Сподійте ся часу того,
Що так буде з вами! . . . .

Н. Томашевський.

(2.) ХТО ТО Є? (2.)

Мав він серце щире,
И душу горячу,
Розум і відвагу, —
Охоту козачу.
Сила його духа
Лаврами ся вкрила,
А рука за кривду
Ворога пімстила.

Слава тобі брате,
І імени твому,
Честь собі здобувась
И народу свому.
Нині вже прозріли

Сина України, —
Кривду піметять свою
И двигнуть з руїни.
И славу і волю —

М. С. К.

Побідив він теж
І згладив зо съвіта —
Мордерства й недолю.
Серце його чуло
Тягарі народу,
И далось на муки —
Вирвати свободу.

Сам ся дав вязнити
Як який злочинець.

За свободу й волю —
А Ляхівский конець

Козак молоденький
Розраду дав собі
И показав Ляхам
Вирочний знак в гробі.
Доказав він того
У своїм геройстві,

Не стерпів він кривди —
А піметив ся вбійстві.

Розважав він добре
О що сподївав ся,
Довершив він свого:
Убійством пімстив ся.

Т. Фелик.

(3.) ХТО ТО ЄЄ? (3.)

А хто так знущав ся
На і бідним народом,
Доробив ся того, —
Розійшов ся з родом
І марне загинув.
Й скарби лишались. . . .

Попращав ся з сьвітом.
О що сподївались.
Теж ся сповнило.
О що ся старали,
Цілий сьвіт народу
Котрі кривди мали.
І так ся сповнило —
Й пімста упала,

Боротьба зі шляхтов,
У краю настала.
Восвоїа шляхти

Гнобив руский нарід.
Не діждав він того,
О що робив завід,
Бо народ дізнав ся,
И з'орґанізував ся.
Тай ся так удало, —
И роздор начав ся.
Ляхи так думали:
Е, що хто нам зробить!
Маєм своє право. . . .

Буде для угоди,
І будем панами,
Доки сьвіта стане
Нічо нам не зроблять —
О, такі Русіни!
Гей, чекайте, Ляхи,
О, злобні погани.

Не діждете того,
Анї ваші панни;
Разом всї підемо,
О лучшою долю
Добудем ми свого,
Усунем неволю. . . .

Т. Федик.

Читайте початкові букви кожлого рядка в долину, а довідаэтесь хто то э.

ДУМКА ПРО СІЧИНСЬКОГО І ПОТОЦКОГО.

Ой у Львові у палаті —
Граф Поточкий у комнаті,
По комнаті проходжав ся,
Тай глубоко задумав ся.

Ой як эму не думати,
Треба Польшу будувати!
Тай від моря аж до моря,
Щоби Поляк не знав горя:

Щоб до праці він взяв ся,
Кровцев руськов годував ся,
Та чи вдасть ся — хто се знаэ,
Русь зі сну ся пробуджаэ!

Русь зі сну ся пробуджаэ,
Справедливости бажаэ,
Дай нам школи, дай просьвіти,
Щоби вчились наші діти;

Так, як ми не бідували,
Ворогів не годували,
Хлопи хотять пановання,
Риболовлї, польованя.

На старостів нарікають
І жандармів преклинають,
Що їм віча розганяють,
Баґнетами пробивають.

Скарг, домагань тисячами,
Й викрикують за плечами:
Нам належить, дайте пани,
Не дасьте нам — возьмем самі.

Треба війско посилати,
Тай різнею бунт спиняти.
Треба строгий розказ дати,
Щоб син батька йшов стріляти.

Щоби різав рідну неньку,
Брата, сестру і миленьку.
Ой дам я вам рускі хами!
Поплине кров потоками,

Бо ми пани, ми могучі;
Пішлем куль як граду, тучі.
Пан Потоцкий так гадає,
Що эго жде він не знає.

Час візити вже зближив ся,
Тай Січинський зголосив ся
Зголосив ся до візити,

Недоступить мої ласки.
На посаду маю Ляшків
Я го пущу до візити,
Щоб лиш они замилити.

Ой збрешу я, збрешу гладко
Що для всїх я рідний батько:
Для Русина і Поляка
В мене ласка однака.

Я посаду обіцяю,
Тай в надії потримаю,
Щоб в надії сидїв тихо,
Тай не робив панам лихо.

Щоб в надії міг дрімати
Не йнов хлопів просьвічати.
А опісля як сам знаю
В ним провіня вопукаю.

Маю на се майстрів много,
Що осудять невинного,
Бунтивником він назве ся
І посади не ліжче ся.

Такі пляни ґраф готує,
Що з ним станесь, не віщує.
Вже зібрались до візити,
Щоби з ним поговорити.

Прийшла черга і на сього
На героя молодого.
На героя молодого
Мирослава Січинського

Несе в руці папір звитий
Тай револьвер в нім закритий.
Вступив, двері зачиняє
Тай револьвер добуває.

В Потоцкого він зміряє.
Тай до него промовляє:
За Каганця віце-крулю
От-се маєш одну кулю!

За Горуцко другу маєш!
Вже ся з сьвітом розпрощаєсь.
Вже не будеш Русь давити,
Маєш трету — та йди гнити!

Потоцкого страх проймає.
Руками ся закриває.
Страх проймає єго душу,
Жита хочесь, вмерти мушу.

Впав Потоцкий, качає ся.
В своїй крові купає ся.
Купає ся в своїй крови.
Се за сироти за вдови.

Се за зьвірства, се за гнети
Та за кулї і баґнети.
Напружив він свої сили,
Тай ще крикнув щоб зловили.

Мирослава вже тримають,
Потоцького підіймають.
Мирослава ухопили,
Тай кайдани заложили.

Ой кайдани заложили,
Тай в темницю посадили.
Ой сидить він в казиматї:
Граф конаэ у палатї.

У палатї ґраф конаэ,
Тай минувшість споминаэ;
Ох страшно я помилив ся.
З Русинами не числив ся.

Я всїх їх мав за худобу,
Се жече мене до гробу.
Треба було лад зробити;
По братньому з ними жити.

Рівне право було дати;
Не лиш своїх підпирати.
Старавсь Польщу укріпити,
Та щоб руську кровцю пити,

Велів війско посилати,
Та невинних мордувати.
Упала їх кров на мене,
Тай до гробу мене жене.

Все що зробив я літами,
Стало враз перад очами,
Ті, що плачуть день і в ночи,
Стали мені перед очи.

Ось їх плачі тут лунають,
Мо̀ серце розривають,
Став Каганець перед очи,
Чогож він тут в мене хоче?

Тай всї ті эму подібні
І сироти малі дрібні,
Всї плачуть, нарікають,
За всьо мене обвиняють.

Ох, як страшно, ох як грізно,
Тай каятись вже за пізно,
Ой який я був завзятий:
Тепер вірю щом проклятий.

Вже до смерти я зближаюсь,
Най з родинов попращаюсь.
Пропайте ми жено й дїти,
Вже вас більше не виліти.

Тай не жалуйте за мною,
Сам я всему причиною.
Як бы знали все вперед,
Як то страшно умирать,

Як би на се памятали,
Русинам зла не делали,
Тобі сам людьми судив,
Сего тоді уміли зо.

Ой як страшно то зрозуміти
Як рвуть серце ребра кривдні!
Як забіти совість мою!
Не дає мені спокою.

Ті пляни, то стоці,
Нещасниці мої очи,
Они мене окружають
Мені в очи заглядають.

Они просять граф князя ся
Із ся з сьвітом прощати,
Як зачне ся прощати,
Мою рвали его кати.

А при кінці збиє ногами,
Так будуть всі такі пани,
Тай Потоцкий вже скінчив ся,
А Січинський утинив ся.

В нім серденько забило ся,
Бо так гарно все вдало ся.
Бо без війска, без розбою
Він сповнив задачу свою.

Хоч Січинський добре знає,
Що за се єго чекає.
Та однак сим не смутить ся,
Він радіє веселить ся.

Він бажав се учинити
Пригнетеним послужити.
Хоч кайдани давять руки,
Він не має за се муки.

Хоч Поляки докучають,
Мордерцею називають.
Та він сего мов не чує,
В нім спокій душі панує.

Не хотів він мордувати,
Крови ляцкої пролляти.
Но мусів він так вчинити,
Вирок народний сповнити.

Тай кров за кров показати,
Щоб Ляхів опамятати.
Памятайте польскі кати,
Може вам ся так всім стати.

Як не дасьте нам спокою,
Тогди станем ми до бою.
Мирославе Ти брате наш,
Он добро ти вчинив для нас.

Оден ворог буде гнити,
Тай не буде нас давити.
На місци другий буде,
Мусить мати нас за люде.

Не буде нам зла чинити,
А як буде — піде гнити.
Мирославе цьвітку ти наш,
Ти науку лишив для нас:

Нехай кождий памятає,
Що пес вбитий не кусає.
Нехай кождий з Тебе вчить ся
Нехай смерти не боїть ся.

Нехай іде у бій сьміло,
За народне сьвяте діло.
За народню сьвяту волю,
Всї ми ладимось до бою.

Тебе Ляхи муть судити,
Шибеницю готовити.
Коли воля їх сповнить ся,
Ім відплата прискорить ся.

Хоч в могилї Ти меш гнити,
Дух Твій буде у нас жити.
Вічна слава Ти герою!
Бо Ти нерший став до бою.

Д. Явір.

ХАТА Ілюстрований журнал

Літератури, політики і сучасного житя.

виходить

раз на місяць в двох аркушах великої чвертки і коштуэ **$2** річно в Канаді і Америці, а **$2.50** до Европи.

Кождий заморский Русин, що інтересуэ ся житэм свого народа, повинен читати „ХАТУ" для своэї власної користи і науки.

Пишіть на адрес:

ХАТА

850 Main St. WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

Канадийский Фармер

Найстарший і найлучший руський тижневник в Канаді. — Кождий Русин-Українець повинен сю часопись читати, бо вона користна для фармерів, робітників промисловців і всїх тих, що бажають засягнути про Канаду добрих інформацій.

Найстарша! Найтанча! Найлучша!

Передплату треба слати наперед, яка в Канаді $1.50 на рік; в Злуч. Державах і староло краю $2.00 на рік.

CANADIAN FARMER

BOX 3081. Winnipeg, Man.

Біда в Австрії, біда і в Канаді.

Куди бідний чоловік не поступить ся, то все йому вітер в очи. А чому? Бо він темний! Він не знаэ своэї вартости і не знаэ своэї сили. Він не знаэ що йому робити, аби бути щасливим. Як би всї люди працї порозуміли своэ положенэ і злучили ся разом, то до двайцять чотирох годин не стало-б на сьвітї кривди і недолї.

В Канадї э кілька українських часописий, але лиш э одна з них маэ виключно на цїли поясняти робітникам та фармерам їх клясове положенэ і поучати їх про спосіб, як дійти до щастя. Ся ґазета э

РОБОЧИЙ НАРОД

Виходить три рази на місяць в Віннїпеґу і коштує на рік лише півтора доляра, а на пів року 75 центів. Посилайте передплату на адрес:

„ROBOTCHYJ NAROD“

P. O. Box 3542 (Sta. B.)

WINNIPEG: MAN.

Канцелярія нотаріальна.

НОТАРІ ПОВНОМОЧНИКИ
і
ЗАСТУПНИКИ.

ВИРОБЛЯЭ; повномочія, контракти купна і продажи, як також і всякі правні документа лэґалізовані дотичними властями тут і в старім краю.

ВИМІНА і висилка гроший до всіх частий сьвіта, тано скоро і безпечно.

КУПУЭ і ПРОДАЭ: фарми, лоти і доми тут, як також реальности в старім краю.

КОЛЭКТУЭ: гроші і перепроваджуэ всякі судові справи.

ПРОДАЭ: шифкарти до і зі старого краю на найлучші поспішні корабельні лінії по таншій ціні як иньші офіси.

ПОЖИЧАЭ гроші на фарми і на всякі реальности за низький процент.

АСЕКУРУЭ від огня і на житэ.

Во всяких справах порада даром.

Прийдіть або пишіть а переконаэтесь о скорій дешевій і чесній роботі. Не у чужих а в своїх шукайте поради і виходу!!

В всяких справах удавайтесь до нас.

OSSOWSKI і STEFANYK

854 MAIN ST. WINNIPEG, MAN.

A. OSSOWSKI
Prezident

Theo. STEFANYK
менажер і нотар.